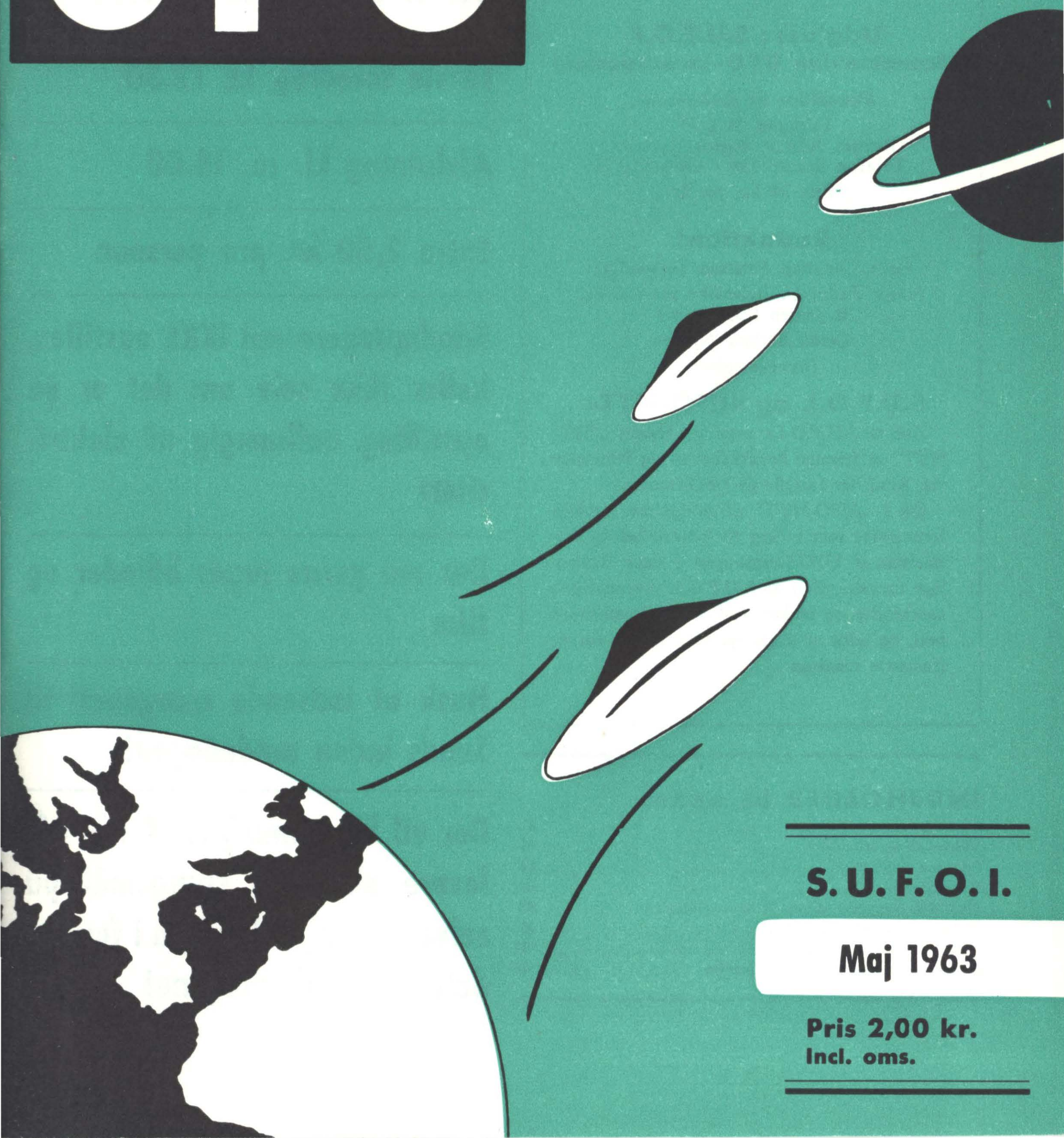
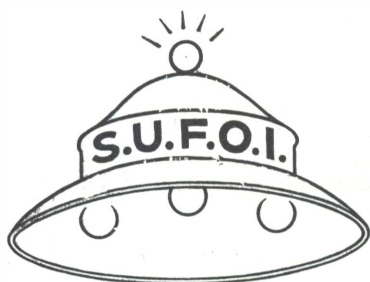
UFO NYT

S. U. F. O. I.

Maj 1963

Pris 2,00 kr.
Incl. oms.

Udgiver: S.U.F.O.I.
(Scandinavian UFO-investigation)

Ekspedition og abonnement:
Forlaget SUFOI
Rønne Alle 9, Sunds, Jylland
Telefon Sunds 194 - Giro 516 75
Pris 24 kr. pr. år

Redaktion:
Hans Christian Petersen (ansvarlig)
Frank Pedersen (tekniske materialer)
E. Jensen (dansk stof)
Gerda Rørbæk Nielsen
(oversættelser)

S.U.F.O.I. og »UFO-NYT«

Det er S.U.F.O.I.s mening gennem „UFO-NYT" at fremme kendskabet til og interessen for, hvad der foregår på UFO-fronten.

De i „UFO-NYT" offentliggjorte artikler fremtræder som bidrag til kendskabet og forståelsen af UFO-forskningen i dens forskellige former, uden at S.U.F.O.I. nødvendigvis anerkender de tanker, som måtte fremkomme heri, og uden at organisationen hæfter for de fremsatte meninger.

INDEHOLDER bl. andet

Organisationsoversigt:

Se UFO-Nyt april 1963

KONGRESSEN:

Der er adgang fra kl. 9.00

Første foredrag kl. 12.30

Afslutning kl. ca. 18.00

Entre 2,50 kr. pro persona

Båndoptagere må IKKE opstilles, heller ikke selv om det er en opstilling uafhængig af elektricitet!

Der må gerne tages billeder og film

Husk at indsende spørgsmål til Sunds inden mødedagen!

Der vil blive mulighed for at aflevere skriftlige spørgsmål på selve dagen — dog kun i forbindelse med foredragene!

 AKTUELT

KONGRESSEN

Der er ingen ændringer, til programmet — kongressen finder sted som omtalt i sidste nummer.

Vi må dog allerede nu gøre opmærksom på, at der vil blive opkrævet 2,50 kroner pro persona i entré.

Det skyldes, at vi må regne med en 5 % stigning, i billetprisen, samt den kendsgerning, at vor anden foredragsholder, professor Marcel Homet, ikke var med i de oprindelige overvejelser. Vi håber, at De har forståelse for denne lille præventive forholdsregel.

H. C.

Nye bøger

Fra Biilmanns forlag foreligger nu George Hunt Williamsons bog: *Den glemte vej til planeterne.*

De, der har fulgt med i UFO-forskningen, vil vide, at Williamson for flere år siden forlod UFO-arbejdet for at hellige sig „opgaven" som mysteriker m. m.

Da bogen er fra før denne periode og indholdet er en sandfærdig beretning om længst forsvundne civilisationer i Sydamerika og disses „tilknytning" til Kosmos kan bogen anbefales. Pris 39,00 kr. incl. oms.

Det kan i denne forbindelse nævnes, at der fremkommer flere og flere bøger i billigbogsudgaven, som har samme tilknytning til fortiden som f. eks. Williamsons bog.

To af disse er:

Thor Heyerdahl: AKU-AKU. (Tranebøger).

Henry Lhoté: Saharas Klippe-Malerier. (Jespersen og Pio).

Teknisk aktuelt

I. Efter den helt vellykkede 4. afprøvning af SATURN-raketten den 28. marts planlægger NASA nu at afprøve begge rakettens trin i næste forsøg. Dette — nr. 5 — vil blive ballistisk (bane magen til de baner kanonkugler følger), men nr. 6 skal anbringe en 8000 kg tung model af 3-mandsrumskibet APOLLO i kredsbane. Den tungeste russiske vejer 6483 kg. SATURN-raketten er konstrueret under ledelse af Wernher von Braun, og vejer ca. 500 tons. Den ATLAS-raket, der den 14. maj skal sende Cooper 22 gange omkring jorden, vejer 120 tons.

II. Da man ønsker at foretage en lang række afprøvninger af TV-måneraketten, Ranger 6, kan den ikke sendes op før december 1963.

III. Den 21. marts sendte russerne den ca. 5 tons tunge KOSMOS 13 i kredsbane og efter 8 dage blev den bragt til landing. Vestlige eksperter slutter af dette, at russerne snart vil foretage et bemandet forsøg, idet KOSMOS 13 kun var en sidste afprøvning. Man gisner på to rumskibe med hver to mand, som skal mødes i rummet under en 8-10 dage lang flyvning. Kosmonauten Titov har sagt, at raketten, VOSTOK-skibene blev opsendt med, har seks motorer med en samlet trykkraft på 600 tons, d. v. s. den er ca. 2/3 så stor som SATURN.

IV. De amerikanske EXPLORER-drabanter har vist, at også SOVJET sidste år foretog regnbuebombeforsøg, 3 i alt. De dannede strålingsbælter, som dog ligger meget højt.

(F. P.) *H. S.*

Rumteknik og viden IV

Rumsonder

Ought to be translated

Både USA og Rusland har opsendt flere af de såkaldte rumsonder, som er automatiske rumstationer, der dels kan arbejde selv og som dels kan styres fra Jorden. Formålet med disse sonder er at foretage målinger i rummet eller i nærheden af en planet for derigennem at give os nye og bedre oplysninger om forholdene i vort solsystem og på vore søsterplane-

ter. Begge har haft fiaskoer på grund af tekniske vanskeligheder, men de to landes videnskabsmænd har også haft stor succes med bl. a. russernes fotografering af Månens bagside og amerikanerne med Venus-sonden.

Principperne for opsendelsen af og beregningerne, der ligger bag disse to store triumfer er ens, hvorfor vi her kun vil gennemgå den russiske måneraket. Rakettens rejse fra Jorden, til og omkring Månen og tilbage til Jorden indeholder en række faktorer, som vi vil kigge lidt nærmere på, nemlig:

a) Rakettens bane.
b) Valg af opsendelsestidspunkt.
c) Flugtens varighed og ankomsttid til Månen.
d) Afstand til Månen i fotograferingsfasen.
e) Tilbageturen til Jorden.
f) Aftapning af de opsamlede oplysninger.

Alle disse faktorer er i større eller mindre grad afhængig af hinanden.

Ad. a. Raketbanen. Valget af en bane er såre kompliceret og vi skal se hvorfor. Månen bevæger sig i en næsten cirkelformet bane om Jorden, hvor afstanden til Jorden svinger mellem 356.400 km og 406.670 km. Månebanens hældning i forhold til Jordens ækvatorplan er ret stabil og ikke ret stor, men skal dog med i beregningerne. Jorden roterer om sin egen akse og Månen flytter sig i sin bane mens raketten er undervejs.

Alle disse ting skal passes sammen med en udnyttelse af Jordens og Månens tiltrækningskraft. Dette er nødvendigt, da raketmotorerne jo kun virker tilstrækkeligt længe til at bringe raketten op i den rigtige højde og give den rette kurs og hastighed. Når dette er sket ganske kort tid efter starten, stopper motorerne og falder af, mens instrumentbeholderen fortsætter sin flugt ud i rummet styret af Jordens tyngdefelt. Jordens tyngdekraft vil efterhånden bremse instrumentbeholderens fart og dette vil fortsætte indtil beholderen kommer i nærheden af Månen, hvis tyngdekraft da overtager styringen og forøger beholderens hastighed og tvinger denne ind i en bane om Månen. Når afstanden til Månen og starthastigheden er beregnet rigtigt, vil der ske det, at Månen giver beholderen så stor hastighedsforøgelse, at den igen kan slippe fri fra Månen og igen vende tilbage til Jorden.

En skematisk fremstilling af banen kan ses på fig. 1.

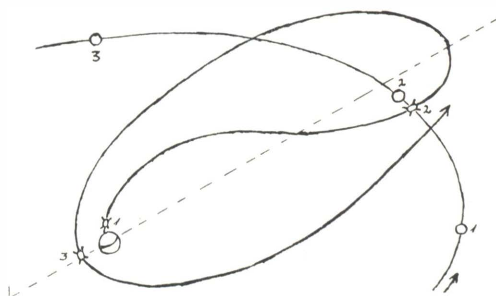

Fig 1.

1. Månens og rakettens stilling ved opsendelsen.
2. Månen og raketten mødes i rummet.
3. Månens og rakettens stilling, når raketten igen er nærmest Jorden.

Ad. b. og c. Opsendelsestidspunkt — Flugtens varighed. Disse to ting er som tidligere nævnt passet meget nøje sammen med de under a. behandlede problemer. Den nødvendige hastighed for at få raketten op til Månen og tilbage til Jorden igen skal ved slutningen af startfasen være lidt under 11,2 km/sek. Hertil kommer så, at instrumentbeholderen, når den vender tilbage mod Jorden skal kunne iagttages fra den nordlige halvkugle for at få informationer ned til jordstationerne. Man skal med andre ord finde et tidspunkt og en bane, hvor disse forhold kan passes sammen med Månens rigtige stilling i banen (stilling 1. på fig.) i forhold til Jorden og raketstationen hvorfra opsendelsen skal ske.

Ad. d. Afstand til Månen under passagen. Denne afstand skulle afpasses således, at instrumenter og fotoapparatur havde en mulighed for at virke. Forholdet kompliceredes af, at instrumentbeholderen under passagen skulle orienteres således, at dens instrumenter pegede mod Månen og ikke mod Jorden og Solen. Orienteringen skete på den måde at:

1. Først blev instrumentbeholderens bund ved hjælp af soldetektorer vendt i retning mod Solen, hvorved fotoapparaternes optiske akser blev drejet mod Månen (idet Jorden befandt sig uden for en linie mellem Månen og Solen).

2. Derpå frakobledes et optisk instrument, i hvis synsfelt Jorden og Solen ikke kunne vise sig, orienteringen i retning af Solen og sørgede i stedet for en præcis orientering i retning af Månen.

3. Endelig gav det optiske instrument signal om, at Månen „var klar" og fotograferingen kunne begynde.

Instrumentbeholderens afstand betegnedes således, at den passerede Månen i en afstand på 7.900 km fra dens centrum.

Ad. e. og f. Tilbageturen og Aftapning af oplysninger. Som omtalt gav Månens tiltrækningskraft rumbeholderen tilstrækkelig stor hastighed til at den igen kunne sætte kursen mod Jorden og på grund af Jordens tyngdefelt blev beholderen trukket så langt ind at den passerede i en afstand af 47.500 km. Og under denne passage afleverede den de opsamlede oplysninger.

Som man ser, er det et stort og sindrigt puslespil med mange brikker, der skal stykkes sammen og dette regnearbejde blev løst ved hjælp af regenmaskiner og dygtige videnskabsmænd.

Den amerikanske Venussonde blev måske en endnu større triumf. Forarbejde og arbejdsmetoder var de samme, men der var især to punkter, hvor Venussonden adskilte sig fra Måneraketten. Venussonden måtte bringes ind i en bane om Solen og aftapningen af oplysninger kunne ikke ske i nærheden af Jorden, men måtte foretages over afstande på millioner af km. Desuden var der sket det nye fremskridt, at amerikanerne havde udstyret deres instrumentbeholder med små hjælperaketter, som kunne anvendes til nødvendige korrektioner.

Forhåbentlig synes De ikke at det var for kompliceret. Jeg har her for at begrænse stoffet kun taget de vigtigste faktorer med. Næste gang vil vi kigge lidt på instrumentbeholderne og de oplysninger de henter fra rummet.

F. P.

De mest underudviklede områder på jorden er menneskesjælene.

(Pearl S. Buck).

Videnskab og teknologi

Rapport om „Laser".

Den optiske Maser, kaldet Laser, er et apparatur, der kan frembringe og forstærke kohærent (koncentreret eller sammenhængende) lys. Navnet Laser er en forkortelse af „Light Amplification by Stimulation of Radiation" (Lysforstærkning ved stimuleret strålingsemission) Brrr!

Et af de første spørgsmål, der melder sig, er: Hvad er kohærent lys?*) I ikke-teknisk udtryksform betyder det noget i retning af følgende: Almindelige lyskilder udsender lys, der består af mange farver blandet sammen. Hver lysfarve svinger eller vibrerer i bølger med en ganske bestemt svingningshastighed eller frekvens, der er forskellig fra alle andre farvers. Vi kender det fra radioen, hvor hver station kun findes et sted på skalaen, og som har en frekvens, forskellig fra alle andre stationers. Man kan afstemme sin radio, således at den kun modtager denne ene frekvens og udskiller alle andre. Hvis to eller flere frekvenser kommer ind samtidig, vil det give interferens og støj.

Noget tilsvarende gælder for Laseren. Her benytter man blot de elektromagnetiske bølger i det synlige område af spektret i stedet for i radioområdet. Vi ved alle, at hvidt lys i virkeligheden er sammensat af alle mulige farver, og at man kan udskille en enkelt af disse farver ved at lade lyset brydes i et prisme eller et gitter. Hvis man udskiller en af disse farvefrekvenser og i koncentreret form anvender den til transmission, har man „kohærent lys".

Også ordet spektrum sætter mange mennesker i forlegenhed. Vi taler om, at langbølgeradio, kortbølgeradio fjernsyns- og FM-bånd er spredt ud over et radio-spektrum. Den eneste forskel mellem lange og korte bølger er deres vibrationshastighed. Antallet af svingninger pr. sekund kaldes bølgens frekvens. De fleste af os er fortrolige med vekselstrømmen i vore hjemlige installationer. I USA skifter denne strøm retning 60 gange pr. sekund.**) Vi siger, at den har en frekvens på 60 Hertz eller et periodetal på 60. Når en sådan strøm sættes i forbindelse med en højtaler, frembringes lydbølger, som vi let kan høre. Øges svingningshastigheden efterhånden, bliver den til sidst så stor, at det menneskelige øre ikke længere vil være i stand til at opfatte lyden. Det

sker for de fleste mennesker ved en frekvens på ca. 15.000 Hertz. Hunde og visse andre dyr kan høre betydelig højere frekvenser. Det er derfor man kan benytte de såkaldte lydløse hundefløjter.

Denne vekslen af strømretningen kan gøres hurtigere og hurtigere, indtil det under visse omstændigheder ikke længere er nødvendigt at bruge ledninger. Elektriciteten vil simpelt hen bryde ud af ledningen og som et såkaldt elektromagnetisk felt rejse videre gennem luften, „trådløst". Det er radiobølgerne. Forøger vi nu svingningshastigheden yderligere, får vi kortbølger. Med stigende svingningshastighed får vi under tilsvarende forhold efterhånden infrarøde stråler (varmestråler) og med endnu højere frekvens, lysstråler. Først en dunkel mørkerød farve, senere en klar rød og videre gennem hele farveskalaen, indtil vi på den anden side af violet overskrider grænsen for, hvad det menneskelige øje kan opfatte. Den eneste reelle forskel mellem de bølger, der via højtaleren kan frembringe lyd, lyset, man kan se og røntgenstrålerne etc. er bølgernes svingningshastighed.

Således er det kohærente lys i en Laser, lys med en ganske bestemt frekvens, udskilt fra alle andre. Det kan bruges på samme måde som radiobølger. Laseren gør de tidligere utilgængelige lysfrekvenser anvendelige til kommunikationsformål og giver mulighed for utallige nye kanaler, som vil kunne aflaste de overfyldte normale bølgelængder.

I den røde del af lysspektret er frekvensen 4 gange 1014 perioder pr. sekund, d. v. s. 400.000 milliarder Hertz. 1 % af dette giver 4.000 milliarder perioder/sek. I denne ene procent kunne vi få plads til en milliard telefonsamtaler samtidigt. Hvis der endelig også skulle blive overfyldt her, ville vi endnu have 99 gange så megen pads til rådighed, alene i den røde ende af båndet. Resten af båndet ville stadig være ubenyttet. Det er et utroligt aspekt for en fredelig anvendelse af en sådan viden.

Med vor nuværende tekniske formåen ville det endvidere være muligt med Laseren at kommunikere fra den ene side af vort solsystem til den anden, d. v. s. over en strækning af 1/1000 lysår. Til sammenligning kan nævnes, at det nærmeste nabo-solsystem er 4 lysår borte.

Dette er kun begyndelsen til det vidunderlige, der vil komme.

C. A. Honey / Alfr. Hansen.

Ivinghoe UFO'et

Mr. Ronald Wildman, Margrets Avenue 42, Luton, (Bedfordshire, England) skriver i et brev til redaktionen af „Flying Saucer Review" med egne ord følgende beretning om et møde med et UFO den 9. februar 1962.

„Jeg forlod min bopæl den 9. februar 1962 kl. 0300 for at køre en solgt vogn fra Vauxhall fabrikerne til Swansea. Jeg var netop kommet igennem Dunstable og nærmede mig korsvejen ved enden af den ensomt beliggende Ivinhoegade i Aston Clinton. Kl. var ca. 0330, da jeg så noget mærkeligt: det var hvidt og ovalt, havde sorte markeringer i lige stor afstand på siderne — muligt var det koøjer eller luftdyser. Dette „noget" befandt sig i en afstand fra 6—9 m over jorden og var mindst 12 m i diameter.

Da jeg havde nået dette „noget" på en afstand af ca. 20 m, sank omdrejningsantallet på min motor pludseligt. Hastigheden gik ned til ca. 30 km/t. Jeg skiftede til 2. gear og trådte speederen i bund, men der skete intet. Skønt motoromdrejningsantallet faldt, lyste mine lygter lige kraftigt.

Objektet var nu ca. 200 m foran mig og stod stille og fuldkommen lydløst i ca. 6 m højde. Langsomt dalede objektet, indtil det nåede vejen. Rundt om objektet blev en hvid tåge synlig, objektet kippede over til højre og skød bort med stor hastighed. Herved blev rimfrost fra træerne slynget mod mit vindspejl.

Det var i hvert fald et massivt objekt, da det reflekterede lyset fra mine lygter.

Mr. Wildman siger i sit brev, at han hidtil har stået meget skeptisk overfor „slige sager", men at denne oplevelse fuldkommen har fjernet denne skepsis.

---

*) Kohærent lys: Lys, der udsendes på en sådan måde, at strålerne ingen steder afviger over 2° fra hverandre. Nærmere oplysninger om Maser og Laser i „Populær radio og fjernsyn" nr. 2 og 3, 1963.

) I virkeligheden skifter strømmen retning 120 gange i sekundet, idet der til hver periode hører et strømstød i hver retning. Vor hjemlige vekselstrøm er på **50 perioder pr. sek.

J. A.

Allerede den 10. februar 1962 (dagen efter) kørte på foranledning af „Flying Saucer Review“ 3 mand til Luton for at tale med mr. Wildman, mens han endnu havde det hele i frisk erindring. Disse 3 mand var dr. B. E. Dinch, medarbejder ved „Flying Saucer Review“, dr. J. Doel, radiolog og mr. Russel, fotoekspert.

De skrev en beretning, der her gengives i forkortet form:

„Under og efter vor samtale med mr. Wildman kom vi til den overbevisning, at han var i besiddelse af sit fulde syn på øjnene, ikke led af hallucinationer, og at han var troværdig og ærlig. Vi kom også til den overbevisning, at han hidtil intet havde vidst eller kendt til flyvende tallerkener. Vi fandt ikke i hans hjem litteratur om flyvende tallerkener. Det er forkert at antage, at han ville prøve at slå mønt på sin oplevelse. Han er en intelligent, ukompliceret mand, en dygtig mekaniker og chauffør ved Vauxhall-autofabrikerne.

Sammen var vi på stedet, hvor han havde sin oplevelse. Stedet og omegnen blev grundigt målt for magnetiske og radioaktive ændringer. Selv om enkelte metalgenstande var stærkt magnetiske, så blev dette dog ikke af os anset for at være overbevisende. Vi kunne ikke fastslå nogen mærkbar, stærkere stråling. Ved udspørgen af bønderne i nabolaget fandt vi ikke yderligere beviser.

Mr. Wildman erklærer, at yderligere to chauffører fra fabrikerne tidligere har observeret noget lignende i nærheden af Vauxhall-fabrikerne.

Londonbladet „Daily Telegraph“ bragte den 10. februar 1962 en kort notits og citerede en talsmand fra luftfartsministeriet, der erklærede: „Mr. Wildman har set en sky i lav højde, og denne sky er blevet belyst af hans lygter. Eller det hele har været en spøg“. Da vi talte med den pågældende talsmand, sagde han, at slige tilfælde altid blev undersøgt. Endnu har dog ingen fra luftfartsministeriet opsøgt mr. Wildman. Talsmandens kommentar er derfor grebet ud af luften og er en grundløs fornærmelse.

(F. P.) *UFO-Nachrichten nr. 72/62.* *SLEJ.*

Der er folk, der er så fornemme, at det mindste brud på etikettens love sårer dem mere end det groveste brud på moralens.

Leck Fischer.

Redaktionelt

Fra Science Publications News Letter

Nu, efter at vore publikationer er kommet og gået i det første år, er mange nye ting blevet kendt af sig selv. For det første kan man hurtigt se, at de fleste mennesker ikke er interesserede i tilegnelsen af et bredere livssyn, men kun i at få deres egne synspunkter bekræftede. Mange synes at sky en klarlægning af forskellige ting, hvis indhold er anderledes end deres forud opfattede ideer.

En anden overraskelse er det store antal af nyhedsbrevets læsere, som har fornyet deres abonnement og sendt opmuntrende ønsker. Der kom langt flere abonnementsfornyelser end jeg havde regnet med. Derforuden er nye abonnenter regelmæssigt tilgået gennem hele året, men mange holdt op, da jeg begyndte med serierne om religiøse ritualer.

I det forløbne år har jeg bragt artikler omhandlende spøgelser — poltergeist-fænomener — telepati og andre emner af interesse. Desværre har mange mennesker haft vanskeligt ved at forstå forklaringerne, grundet mangel på teknisk baggrund og indsigt i de ting, som i det specielle tilfælde er anvendt til klarlægning af fænomenerne. Omkring 80 % har ikke kunnet følge forklaringerne i de filosofiske serier.

Der er derfor allerede taget skridt til iværksættelse af et nyt oplysningsprogram straks. Eftersom mange mennesker skriver og stiller spørgsmål med hensyn til de forskellige videnskabsgrene, er jeg nødsaget til at prøve på at løse begge problemer på samme tid. Muligvis kan jeg ikke få den tid til rådighed, som det vil kræve at besvare alle disse spørgsmål, som de burde besvares. For at løse dette problem, vil jeg bringe en række videnskabelige tidsskrifter fra alle områder af videnskaben. Mange af disse er skrevet, så at lægmand skal kunne forstå dem, og mange er nye og ikke alment tilgængelige.

Jeg henstiller, at man ser i bogkatalogerne og finder de bøger, der omhandler det emne, man mest er interesseret i*). Hvis man kan få disse bøger lokalt, så gør det, men få fat på så mange som muligt, således at der kan dannes et komplet bibliotek, der dækker alle videnskabelige områder. Studer disse bøger, og du vil hutigt erhverve dig den bredere baggrund, som vil blive nødvendig i månederne, der

kommer. Hvis man forsøger at erhverve disse bøger gennem mig, vil jeg naturligvis sætte pris på det, eftersom det vil være med til at støtte dette arbejde. Jeg har til hensigt at vælge tidsskrift-udgaver til priser, som er overkommelige for alle.

Der er to bøger, som jeg specielt ønsker at anbefale, „The Age of Reason" af Thomas Paine, og „The Lost Yars of Jesus Revealed" af Rev. Dr. Charles Francis Potter. Den sidstnævnte bog indeholder de seneste offentliggjorde åbenbaringer fra Dødehavsrullerne.

En vis viden om de grundlæggende faktorer for magnetisme og elektricitet vil være påkrævet for at kunne forstå fremtidige forklaringer af telepati og universelle love på den måde, de vil blive fremsat i dette nyhedsbrev, måske som et korrespondancekursus. Tiden er inde til at skride til handling og til at holde op med at fjolle rundt. Nye informationer, fra rumfolkene og fra vore egne rumforsøg, vil snart være på scenen, og vi må forberede os til at forstå og bruge dem.

Informationer fra Mars- og Venusforsøgene vil, så snart de bliver frigivet til offentliggørelse, pludselig bringe nye ideer til store dele af verden, og tusinder af mennesker vil da stille mængder af spørgsmål og vil forvente svar. Nu er tiden inde til at forberede sig på disse spørgsmål. Når verdens befolkning, som en hel bevægelse, rejser sig for at få at vide, hvad der foregår, vil de kræve videnskabelige kendsgerninger — og ikke beretninger fra ønsketænkning, trance og dagdrømme.

C. A. Honey.

*) Bøgerne vil være udstillet på kongressen i Fredericia.

H. C.

Hypnose - Mesmerisme Voodooisme

Mange stiller spørgsmålet: Hvori består forskellen mellem disse tre — er det ikke det samme? Fundamentalt er det det samme, men virkningerne er forskellige.

Det første trin i hvert tilfælde er at vinde en persons fortrolighed gennem venlighed og smiger. Det er nødvendigt for hypnotisøren fuldstændigt at vinde subjektets fortrolighed og tillid, før det kan blive underkastet hans vilje. Hypnose kan være gavnlig under sygdomstilfælde og ved kirurgiske indgreb, men det er kun heldigt, når det anvendes af læger, der er fuldtud kvalificerede til at benytte det, — og som kender patientens tilstand. Det er ikke gavnligt, hvis det bliver benyttet af andre. Således kan det, anvendt som underholdning, i stedet for medicinsk behandling, forvolde megen skade. Selv om det er en pålidelig hypnotisør, skal man alligevel ikke tillade ham at bruge det for ofte, fordi denne fremgangsmåde har tendens til at svække ens vilje.

Den størte procentdel af menneskeheden lever i dag under en slags selvhypnose, i et skin-liv, som de selv skaber. Bekræftelser og benægtelser er en del af det. Hvorfor skulle man bekræfte noget, hvis man har det? Hvis man bekræfter det, vedkender man sig samtidig, at man ikke har det, men prøver at få det. Hvorfor skulle man ønske at benægte noget, hvis man ikke har det? Hvorfor så bekymre sig om det? I hvert tilfælde splitter man kræfterne, som så ikke kan andet end bringe forvirring. Denne fremgangsmåde kan måske være tilfredsstillende en tid, men er ikke permanent, fordi det er en midlertidig illusion. En person, der benytter denne metode, bruger det som en let udvej fremfor at erkende virkeligheden. I den sidste ende kommer der kun forvrængninger og skuffelser ud af det.

Mesmerisme og Voodooisme er et og det samme. Dog er Voodooisme den grusomste af de to. Omfanget af dens virkninger er meget bred. Fremgangsmåden er i begyndelsen i og for sig den samme som ved hypnose, efter som subjektet må bringes til at bifalde udøverens ideer og underlægges hans vilje. Det er i den grad fanget ind, at subjektet vil gå imod selv den mest loyale ven, han har. For at få subjektets tanke og handling under kontrol i alle forhold, må den, der har herredømmet, benytte sig af former for smiger. I nogle tilfælde, når de føler, at loyaliteten imod dem svækkes, prøver de at modarbejde tvivlen så kraftigt, at de påtvinger ofret kostbare gaver for derved at skabe en endnu fastere underkastelse. Det kan vare år at opnå det ønskede resultat. Det er forbløffende, hvor mange mennesker, der anvender denne metode, selv blandt den hvide race og specielt de, der har tilknytning til de farvede racer med lavere udvikling, der for det meste anvender Voodooisme som religion.

Et offer, der på den måde bliver anvendt, fremviser sædvanligvis en utilfredshed med sin øjeblikkelige levevis som det første symptom. Hvor de engang glædede sig over det arbejde, de var i stand til at udføre, føler de nu kedsomhed og de bliver mistænksomme og mistroiske mod dem, de engang havde tillid til. Hvis navnet på den eneste ansvarlige for tilstanden bliver nævnt, opstår der undertiden en vrede, der grænser til voldsomhed. Hvis det sker, er det et tydeligt bevis på, at den, der anvender sin magt over offeret, har haft succes.

Personer under en sådan indflydelse mister den fine kvalitet af fornuft, logik og lærdom og famler efter at finde sig selv. De føler mental tomhed. Med andre ord, de er blevet hjernevasket i den grad, at de vil forsøge alt muligt for at udfylde tomhedsfølelsen. Under sådanne omstændigheder vil et menneske med eksekutive evner og chancer for at gøre avancement måske forlade sin stilling og søge almindelig beskæftigelse, hvor der ikke bliver kaldt på anvendelsen af hans evner.

Med denne forandring fra deres oprindelige selv begynder de at skabe vanskeligheder for dem, som elsker dem, såvel som for sig selv. Fra tid til anden vil ønsket om at blive, som de var før dukke op i deres sind, men frygt hindrer dem i at træffe beslutning om at vende tilbage. De har tabt tilliden, de engang havde.

Den, der har herredømmet, mister gradvis sin interesse, for han har opnået det han havde sat sig for, men indflydelsen forbliver over offeret.

De eneste, der vil kunne hjælpe disse tilbage til deres oprindelige selv, er dem, som forstår og ved, hvad der skal gøres.

Denne form for Mesmerisme kan blive påtvunget selv en med stærk vilje, hvis man ikke har visdommen til at se, hvad der sker.

Andre former for Voodooisme forvolder smerte og død for ofrene, men at behandle emnet fuldstændigt ville kræve mange sider. Jeg har personlig erfaring med dette, for jeg har hjulpet mange til at blive befriet for sådanne vilkårs indflydelse, der er påført dem. Det har været prøvet imod mig selv af bestemte grupper, men jeg har aldrig tilladt det at få virkning.

Alfred Hansen *George Adamski*

Hvorledes begyndte denne verdens religioner?

De nuværende religiøse skikke stammer ikke fra Bibelen! Her er kendsgerningerne om deres oprindelse!

4. del. Faste- og påskeritualernes oprindelse.

Af *C. A. Honey.*

I sidste måneds artikel så vi, hvorledes ægget blev et symbol på påsken og solgudens hustru. Vi viste med citater fra Encyclopedia Britannica, hvordan brugen af ægget i påske- og fastetiden sneg sig ind i den old-kristne kirke. Af pladshensyn var jeg nødt til at udelade den påtænkte afslutning. De få bemærkninger, der ikke kom med følger her:
(Fra Vaivashi Puran, af Kennedy, side 332). I bogen som symbol på Kristi opstandelse under en form, der mindede stærkt om den måde, det symbolisede en lignende begivenhed i forbindelse med Astarte (Semiramis). Pave Paul V. lærte sine tilhængere at bede ved påsketid på denne måde: „Velsign, oh Herre, vi bønfalder dig, du skaber af ægget, om at det må blive en sund næring for dine tjenere at æde til ihukommelse af Vor Herre Jesus Kristus, etc. . . . .“ (Hislop, side 110).

Det første „Ishtar-æg“ eller påskeæg skulle minde om, at den kommende solguds moder, Ishtar var „ankommet“ (el. født). Hun faldt efter overleveringen i et kæmpeæg ned i floden Eufrat.

Påske hedder på engelsk easter med omtr. udtale som Ishtar.

Oprindelse til korset som religiøst symbol.

Blandt de steder, hvor korset opstod som et religiøst symbol, må nævnes det gamle Babylon. Oprindeligt var det forbogstavet til solguden Tammuz's (Nimrods) navn. Korsets symbol, der så ud nøjagtigt som i dag, var pandemærke for dem, der var indviet i de babyloniske mysterier. Vestalinderne i templerne bar det hængende i deres halskæder på samme måde som nonnerne gør det i dag. Korset er blevet fundet i næsten alle hedningesamfund rundt om på Jorden. Det var også solguden Baals symbol.

Vidt omkring blev det dyrket som symbol for Bacchus, den babyloniske Messias, der afbildes med et pandebånd, dækket med kors.

Korset hængende i en halskæde blev brugt over 1.500 år før Kristi fødsel.

Korset som religiøst symbol har tilsyneladende sneget sig ind i den old-kristne kirke under ægyptisk indflydelse. Den første form for det, som kaldes det kristne kors, fundet på gravmonumenter der, er utvivlsomt det hedenske *tau* eller det ægyptiske „tegn for liv".

Læs følgende beretning af sir G. Wilkinson (bind 5, side 283—284): „Et endnu mærkeligere faktum må nævnes med hensyn til det hieroglyffiske tegn (tau)*, nemlig at de første kristne i Ægypten valgte det i stedet for korset — som dog efterhånden trådte i stedet for det — og brugte det i inskriptioner på samme måde, som man senere anvendte korset. For selv om dr. Young havde nogle skrupler m. h. t. troværdigheden af sir A. Edmonstones udsagn om, at det er anbragt på den store Oasis's gravmonument, kan jeg bekræfte, at det forholder sig således, og at talrige inskriptioner med tau øverst på tidligere kristne monumenter er bevaret til nutiden." (Hislop: „The two Babylons", side 201).

Af dette kan vi se, at korset blev anvendt på gravmonumenter fra meget tidlig tid og ingen forbindelse havde med Jesu korsfæstelse. Det var kun en naturlig følge af den stærke tilknytning til gamle hedenske symboler, som stadig er stærk hos dem, der har antaget det kristne navn og den kristne bekendelse, men endnu i omfattende udstrækning er hedninger i hjerte og følelser.

Dette og kun dette er kilden til tilbedelsen af korset. (Hislop, side 201).

Rosenkransen og tilbedelsen af det hellige hjerte.

Humboldts „Mexican Researches", bind 2, side 29, beretter om, at man i det gamle Mexico brugte rosenkransen ved hedenske tilbedelser. De hindostanske brahminer har brugt den i århundreder, og den er omtalt mange gange i de gamle hellige hindubøger. I en beretning om Satis død (Shivas hustru) finder vi: „Ved underretning om denne begivenhed faldt Shiva i afmagt af sorg. Da han kom til sig selv, hastede han til bredden af himlens flod, hvor han skuede legemet af sin elskede Sati, som lå iført en hvid klædning og holdende i sin hånd en rosenkrans, strålende i pragt, funklende som poleret guld", (Fra Vaivishi Puran, af Kennedy, side 332). I bogen „China", bind I, side 391 siger sir John F. Davis: I lamaernes „tartar-religion"**) er rosenkransen med 108 perler blevet en del af den ceremonielle dragt, der er knyttet til de ni grader i den officielle rangfølge. Det er en halskæde af stene og koraller, næsten så store som dueæg. Den når dem til midt på livet og perlerne varierer efter vedkommendes rang.

På en lille rosenkrans med 18 perler af lavere orden tæller de kinesiske præster deres bønner og hjertesuk, akkurat på samme måde som i det romerske ritual. De verdslige i Kina bærer den undertiden om håndleddet, parfumeret med moskus og benævner den Heang-Choo, eller „duftende perler".

Ifølge Hislop, side 188, er navnet rosenkrans (eng. rosary) afledt af de babyloniske ord „Ro„ (tanke) og „Sharem" (leder).

Fra det gamle Babylon kender vi et religiøst ritual, som kaldtes „Det hellige Hjertes Rosenkrans". samme ritual finder vi i oldtidens Ægypten. „Det hellige Hjerte" blev her symbolet på Osiris, da han blev genfødt som barneguden Harpokrates.***) Han afbilledes båret på armene af sin moder gudinden Isis — atter motivet „Madonna med barnet", kendt under forskellige navne fra mange egne.

Denne drengegud blev „Hjertets Gud", senere „Cupido" (latin).****) For at kendetegne hans tilhørsforhold til sin fader, „Den mægtige Jæger", blev han udstyret med bue og pile.

Fortsættes.

N. L./Alfr. Hansen.

*) Hieroglyffen for liv, „livets tegn", ægyptisk „ankh", ligner det græske bogstav *tau* og det latinske *T*, men har en slags strop midt over tværbjælken.

**) Hvad Davis mener med Tartar-religion ses vanskeligt af det korte citat. Lamaismen er en viderebehandling af buddhismen med en rangforordning og visse ritualer bl. a. rosenkrans, helgendyrkelse, munke og klosterorden, der i ydre minder stærkt om katholicismen.. Tatarerne, et tyrkisk folk, ofte fejlagtigt kaldet Tartarerne (middelalderligt ordspil, tartaros = helvede) er muhamedanere.
Muligvis er der sket en forveksling med Taradyrkelsen (Gudsmoderdyrkelsen), som er noget ejendommeligt for den lamaistiske del af buddhismen.

***) Ægyptisk: har-pe-khrot, d. v. s. barnet Horos.

****) D. s. s. den græske Eros, smlgn.m.Amor.

J. A.

Europæisk rapport

Ved May-Morlet, 13 Ave. Des Bouleaux Antwerpen.

Der er en hel del diskussion her i anledning af den russiske satellit, der er på vej til Mars. Vore aviser refererer følgende udtalelser af professor Nicolai Barabashov i Pravda: „At der findes organisk liv på Mars, er tilstrækkeligt bevist. Hvis søerne på Mars ikke havde vegetation (søerne på Mars er sletter eller have som på Månen), så ville de for længe siden være blevet dækket af gult støv fra ørkenerne og fået i det mindste samme farve og luminositet, som det øvrige kontinent".

Barabashov, der er medlem af Ukraines Videnskabernes Akademi, fremhævede også, at sletterne på Mars om foråret og sommeren antager et grønt skær. Om efteråret bliver de brune og om vinteren grå.

I en artikel i det belgiske magasin „Auto Touring) tales der først om „The Gates of the Sun", og derefter finder vi under overskriften „Turister fra en anden verden" følgende: Sammen med den mærkelige Titicaca-Venuskalender finder vi andre fænomener, der indtil i dag ikke er blevet forklaret. Mod disse må vi med den moderne videnskab som baggrund rette vore undersøgelser.

For eksempel kan man i Bagdad Museum finde en elektrisk akkumulator, der i 1960 blev fundet mere end seks fod nede i jorden, under udgravningen til en bygning. Denne elektriske maskine var 4.500 år gammel og er stadig i funktion, og dog vil ingen lærd vedgå, at den orientalske civilisation for 4.500 år siden kunne udtænke og konstruere et sådant apparat til fremstilling af energi.

Den russiske arkæolog Alexander Kazantsev skal til Salzburg for at analysere paralleltløbende rør af poleret stål, der ligge nede i de dybeste årer i en østrigsk kulmine, og som daterer sig fra 30.000 år før vor tidsregning. Mens han er i Østrig, påtænker han også at undersøge nogle mærkelige stålsøm, der er fundet i et 80 millioner år gammelt kridtlag.

Yderligere har en maskine i museet i Athen påkaldt sig den sovjetiske videnskabsmands opmærksomhed. Det er en anordning, som græske fiskere har fundet på bunden af havet, og som forbavser astronomerne ved sin fuldkommenhed. Den viser måneder og timer samt tiden for solens og de vigtigste stjerners op- og nedgang året igennem.

En anden skive på den urlignende mekanisme viser Månens faser, medens en nål følger Merkurs, Mars', Venus' og Jupiters bevægelser. Denne anordning trækkes op ved hjælp af en lille nøgle. Fremstillingstidspunktet er anslået til omkr. år 3.500 f. Kr.

Ser man på Bagdad-akkumulatoren, uret fra Athen og stålrørene fra Østrig, må *et* stort stort spørgsmål melde sig: *Hvorfra kommer disse uigendrivelige vidnesbyrd om en kultur, der i teknisk henseende er uendeligt langt mere fremskreden end den oldgræske, som vi i dag har et ret dybtgående kendskab til.*

Baalbeks gåde

I 1960 skrev professor Agrest i det betydelige russiske tidsskrift „Literatournaya Gazetta" en artikel, der vakte stor opsigt i Europa. Den russiske forsker var ved at studere det kendte og pragtfulde tempel i Baalbek. Medens han vandrede mellem ruinerne, begyndte han at undre sig over, hvorledes man havde kunnet bygge templets enorme terrasser, og hvordan de var løftet og transporteret, ved hjælp af hvilken energi og med hvilket udstyr? Hver af de enorme fliser vejede mindst 2.000 tons.

Hvorfor sådanne kæmpefliser. Hvad tjente de til? Til hvilke ceremonier var de beregnede? Dette var kun nogle få af de spørgsmål, som satte videnskamanden i forlegenhed. Men tænk Dem hans forvirring, da han blev konfronteret med endnu et mysterium. Rundt omkring hele terrassen fandt han „tektiter" (små glasagtige legemer), der indeholdt betydelige mængder af radioaktivt beryllium. Enhver astrofysiker vil imidlertid kunne fortælle Dem, at beryllium-isotoper er tusinde gange sjældnere i vort solsystem end i overfladen på de røde kæmpestjerner. Disse isotoper er bogstavelig talt brændstof i stjernernes atomreaktorer. Hvorfor fandtes de her ved Baalbek-terrasserne? Ja netop, hvorfor? De russiske videnskabsmænd opstiller uden tøven den hypotese, at det kunne være materialerester fra enorme atomrumraketter fra fordums tider.

Et mærkeligt billede af en astronaut fra for 10.000 år siden blev for nylig opdaget i Sahara-ørkenen ved Tassili af Henri Lhote på en ekspedition.*)

Denne bjergfulde egn har gennem århundreder været beboet af en hyrde- og bondebefolkning. —

Iblandt dem har der været en mængde kunstnere, som har efterladt deres meget levende billeder på klippesiderne. Henri Lhote og de øvrige ekspeditionsmedlemmer fandt ca. 25.000 billeder, der forestillede dansere og forskellige dyr.

Et meget mærkeligt billede, som den franske arkæolog kaldte „Den store Marsgud“, blev også fundet. Som han stod der, seks meter høj, med en besynderlig hjelm og en klædning af guderne må vide hvad, måtte man indrømme, at en sådan tegning var ret usædvanlig blandt tegninger af hyrder, jægere og dyr, udført på en måde, der minder om friserne i Lahaux- og Altamiragrotterne.

I betragtning af de forbløffende opdagelser, der er blevet gjort i den sidste tid, kan man ikke længere lukke øjnene for sådanne fund og deres betydning.

N. L. - A. V. Jørgensen.

*) Henri Lhotes bog: Saharas klippemalerier er oversat til dansk og kan fås på et centralbibliotek. *J.A.*

Et brev fra Desmond Leslie

Eftersom jeg er blevet strengt opdraget i den romersk-katolske tro, har jeg med interesse fulgt Deres korrespondance med Fr. Cyr. Fr. Cyr gør sit bedste for at tilpasse sig tanken om, at der eksisterer mange andre racer i vort univers, og han bør i høj grad opmuntres. Jeg har mange præstevenner, der havde svært ved at sluge „Flyvende Tallerkener er landet“, da de læste den første gang, men som senere ved nærmere overvejelse begyndte at forstå, at der ikke heri var noget, der kunne anfægte deres yndlingsdogmer. Fr. Cyr kan måske hjælpes, hvis han erindrer sig afdøde pave Pius, der i det officielle „Observatore Romano“ antyder, at syndefaldet var en ren jordisk begivenhed, og at mennesker på andre planeter derfor kan have undgået arvesynden og være mere fuldkomment udviklede, både fysisk og åndeligt, end vi. Hovedanstødsstenen synes at være „Reinkarnationen“.

Fr. Cyr begår den fejl at forlange „et objektivt bevis“, idet han glemmer, at han ikke selv vil være i stand til at give et „objektivt bevis“ på nogen af sine kirkes dogmer. Troen på, om der findes en Gud eller ikke, i bogstavelig bibelsk betydning — Pavens ufejlbarlighed — et eller flere liv, kan ikke bevises objektivt. Hvis det kunne, da ville man lære det i underskolens fysiktimer. Viden om disse ting kan kun opnås ad to veje: enten gennem studier, d.v.s. gennem bøger, og gennem andre menneskers meninger og påstande, eller gennem „sjæle-lære“. Den sidste måde er den pålideligste, men den er mindre let at opnå, fordi den stadig bliver modsagt af pludren fra hovedet, og med mindre vi lærer at lytte til den „Tavse Stemme“ inden i os, og får hovedet med alle dets forudfattede meninger, dogmer og fordomme til at tie, så vi kan høre den, hvorledes kan vi da overbevises.

Jeg har for længe siden opgivet at finde „viden gennem studier“ af nogen værdi, med mindre jeg er i stand til at beskytte den mod min „Sjæls-Erindring“, den lille, ufejlbarlige stemme, den slumrende erindring om viden opnået i tidligere liv, der, hvis den får lov til at få et ord indført, ganske stille vil meddele dig værdien af enhver som helst teori eller dogme.

„Brødrenes“ lære kan godkendes, fordi den er i overensstemmelse med det, der læres af indviede og vismænd, der gennem hele historien bevarede Guds lov, og frigav til menneskene på ethvert tidspunkt så meget, som de anså for nødvendigt for de forholdsvis jævne „børn“, de prøvede på at hjælpe. Dette er igen i overensstemmelse med „Sjæls-Erindringen“ hos enhver, der har haft kontakt med disse lærere. Der kan være variation i detaillerne på grund af „jeg“ets fejlbarlighed, men hoved-grundsætningen er den samme, således som den så kønt er udtrykt af en af „Brødrene“: „Vi lever Ham — du taler kun om Ham“.

Jeg sympatiserer i høj grad med Fr. Cyr, fordi jeg selv har været igennem alle hans vanskeligheder. Til at begynde med fandt jeg dogmatikken (hovedlæren) stærkt i konflikt med „sjælelæren“, hvorfor jeg blot prøvede på at klare mine tanker og tillade min lærer (sjælen) at tale — hvilket han også gjorde i rette tid — og jeg mener, at jeg samlede tilstrækkeligt til aldrig mere at løbe helt vild i forvirring.

Det vil kunne være til hjælp, hvis vi betragter vore dages ortodokse religioner som hylstre eller svøb, der tjener til at lede og beskytte møllet eller

det spæde barn. Et møl uden hylster vil dø, men når vingerne vokser ud, må det bryde hylstret, ellers vil det, der engang var dets hjem og beskytter, knuse møllet. Før det bryder sit hylster og frigør sine vinger, kan det ikke flyve. Sammenlign det med det ægyptiske symbol, den herlige bevingede kugle, der repræsenterer den befriede sjæl, der har frigjort sig selv for alle illusioner.

Den katolske eller piscean kirke — kirken i „fiskenes tidsalder“ — var bestemt til at bringe menneskeheden gennem de mørke og vanskelige 2000 år i Fiskenes tegn. En tid, hvor uvidenhed, mørke og grusomhed var langt værre end i dag. Det lykkedes den at opdrage menneskene fra at være som de fordærvede romerske barbarer, der svælgede i offentlige torturskuespil, til at være som de forholdsvis venlige skabninger, som de fleste vesterlændinge er i dag (med den frygtelige undtagelse af Spanien og Inkvisationen). Den genindførte en i århundreder glemt doktrin, og lagde frem for alt vægt på doktrinen om kærlighed. „Du skal elske din næste som dig selv“, sagde den, og mange fulgte den. Det var ikke muligt i en så relativ kort tid, og under så frygtelige vanskelige betingelser at gå meget i detailler. En enkel, klar doktrin var nødvendig, og der blev fremskaffet en, der passede til tiden.

Uheldigvis blev de to store sandheder udeladt — Karma's lov (det skæbnebestemte) og loven om genfødsel. Jeg tror ikke, at dette var gjort af slette motiver. Læren om genfødsel var blevet meget forvansket. Se på Indien, hvor folk er tilfredse med at sidde og ingenting gøre, idet de siger: „Jeg har hundreder af liv endnu, så hvorfor skulle jeg bekymre mig?“ Den kristne kirke forsøgte at fremhæve, at *det nytter,* at netop nu er tiden inde, fordi et menneskes fremtid vil afhænge af, hvorledes det har levet i dette liv, hvad enten man tror på genfødsel eller ikke.

Genopstandelsen var på dagsordenen ved Vatikanets Consilium i 1870, men da dette Consilium blev afbrudt (på grund af den fransk—tyske krig), før dagsordenen var færdigbehandlet, blev dette punkt aldrig diskuteret. Det var sikkert et held, for med den atmosfære, der var fremherskende på det tidspunkt, ville det sikkert være blevet forkastet.

Det er korrekt at lære, at Jeg, personen Desmond Leslie, er dødelig (Gud være lovet). Den vil ikke blive genfødt, hverken her eller noget andet sted. Men ånden, det virkelige „jeg“, vil engang igen iklæde sig kød, her eller på en anden planet, og den vil tage med sig alle Desmond Leslie's erfaringer og prente dem ind i det nyfødte barns personlighed og sjæl.

De af os, der stadig er fyldt med tvivl, men som ikke føler sig helt tilfredse med de gamle dogmer, er sjæle, der begynder at vågne op. Møllet bevæger sig i sit hylster. Det er en stor fejltagelse enten at afkaste hylstret for tidligt, eller at bagtale det som en bedrager, efter at det har gjort sit værdifulde arbejde. Når vi vokser fra dogmerne, må vi ikke vende os imod den gamle kirke, der vænnede os fra. Vi må hellere hjælpe den og dens medlemmer til selv at finde vejen. Et sidste ord om genfødsel: Det er noget ens sjæl ved eller ikke ved. Det kan ikke læres eller bevises, lige så lidt som religiøs tro.

Hvis det er rigtigt, at vi aldrig har levet før, så er den frygtelige doktrin om „forudbestemmelse“, der er fremsat af Calvin, logisk rigtig. Hvordan kunne ellers et barn blive født i kriminelle omgivelser, eller en pige blive oplært i at være prostitueret fra barndommen og aldrig nå ind i paradiset. Med mindre, som Calvin sagde, det var Guds vilje, at nogle skulle fordømmes for bedre at fremhæve dem, der ikke skulle! Sikken en uhyggelig parodi! Men hvad ellers kan man godkende, hvis der kun er ét liv — og så færdig? Og dog, når man ser ud i universet, finder man perfekt orden og bevægelse, alt i perfekt økonomi uden spild af nogen art. Augustin lærte (igen som et resultat af uvidenhed angående Karma), at udøbte børne i al evighed svævede rundt et sted kaldet „Limbo“ (Helvedes forgård). Hvor i den guddommelige husholdning er der plads til sådan noget nonsens? Gud er forstandig, mine venner, overordentlig, vidunderlig, umådelig forstandig. Det er menneskenes børn, der kun „taler om ham“, der trænger til at få deres hoved undersøgt, og som gør Ham en dårlig tjeneste ved at forplumre det hele.

Jeg vil imidletid ikke angribe de kære gamle hylstre og møl. De hjalp mig og lærte mig mange uvurderlige ting. De står også for genfødsel, for nu, da „Fiskenes tidsalder“ er forbi, og den kosmiske „Vandmandens tidsalder“ er over os, vil verdenslæreren komme igen. Det står skrevet i stjernerne, at før udgangen af dette århundrede vil vi se en ny stjerne fødes, der vil tilfredsstille videnskab, psykologi og religion ved at opklare forvirringen og give

menneskene et nyt og lykkeligere liv gennem en *nøje forståelse af dem selv*. Med andre ord, „Dit rige komme på Jorden, som det er i himlen", vil begynde at blive en realitet.

Mange gode og oprigtige, ortodokse lærere, som Fr. Cyr, vil komme til at gennemgå en sjælelig krise (som vor planet også gør det, før dette sker. Men det vil ske, og det sande broderskab mellem alle mennesker i hele verden vil blive en realitet.

Denne sjælelige krise vil i et antal af år synes at forøge kriminaliteten, vanviddet og ondskabet i verden. Det er som at anbringe et grødomslag på en byld. Al giften må trækkes sammen, så den kan fjernes og planten blive gjort ren.

Mange vil desværre bukke under, de vil ikke kunne bestå. Men det skyldes hovedsageligt åndelig umodenhed, og de vil blive sendt et eller andet sted hen, men *ikke* til et evigt torturkammer for at behage en hævngerrig Gud.

Hvad vi nu alle må gøre, er at holde op med at spilde tiden med at argumentere om dogmer (talende om Ham), der er i høj grad betydningsløse. Vi må prøve på at *leve* Ham, således som beboerne på de andre planeter gør, og som Jesus gjorde det i allerhøjeste grad. Jesus lærte os i sandhed, at han var guddommelig. Han forsøgte også at belære os om den skjulte guddommelighed i os selv, for hvilken han blev korsfæstet.

Den kosmiske alder, som vi *nu* oplever, vil åbne øjnene på millioner, og også de vil finde Faderen, din Fader og min Fader, ikke i en eller anden fjern himmel — men i SIG SELV.

Desmona Leslie,
den 14.10.1962 London, England.

Cosmic Science

Spørgsmål nr. 93:
Hvor kan jeg få aftryk af de fotografier, De har taget af rumskibene?

Svar: Vort kontor har kopier af disse fotografier, håndtrykte fra de originale negativer. Hvis vi fik dem maskinfremstillede, kunne det gøres billigere. Jeg ønsker imidlertid at have de bedst mulige aftryk. Disse sælges for 50 c stykket. Jeg er selvfølgelig ude af stand til at erstatte mine negativer, hvorfor jeg må behandle dem med omhu. Hvis jeg, som nogle påstår, havde brugt en model til disse fotografier, ville sådanne forholdsregler være unødvendige. Jeg kunne blot tage et nyt billede af modellen.

Imidlertid er der, efter at jeg tog mine originale fotografier, blevet taget lignende billeder af mange mennesker i forskellige egne på Jorden. En sådan lighed ville være umulig, hvis fartøjet ikke eksisterede. Selvfølgelig vil der altid være dem, som er parat til at benægte det, de ikke selv har oplevet. Flere og flere mennesker ser imidlertid disse fartøjer, og flere og flere har held til at fotografere dem.

Foruden mine fotografier, som er gengivet i „Flyvende tallerkener er landet" og „Ombord i rumskibe" har jeg et sæt på tre billeder, som er taget fra film og som viser et af vore (USAF) største jets, der stiger imod to store tallerkener, som står stille langt ude i atmosfæren. Jeg fulgte jetflyet med mit kamera, da jeg tog disse billeder. Jeg fangede det, da det nærmede sig tallerkenerne, da det passerede under dem, og da det fortsatte på dets vej efterladende tallerkenerne hængende stille og klart synlige gennem jetflyets contrail (udstødning). Disse koster også 50 c stykket.

Jeg har aftryk af Leonard G. Cramps ortografiske projektion af det fotografi jeg tog af opklaringsfartøjet, og det fotografi Stephen Darbishire i England tog, samt aftryk af den unge Stephens billeder. Endvidere aftryk af diagrammet af det rumskib, som er gengivet i „Ombord i rumskibe". Alle disse sælges for 25 c stykket.

På opfordring af de, som har set oliemaleriet af Orthon, som blev fremstillet efter mine anvisninger er der blevet taget et fotografi af maleriet — det sælges ligeledes for 25 c.

G. A. *H. C.*

Meningen med livet er at gøre nytte og være lykkelig.

Rumbesøgende

Efterhånden er mange skeptikere blevet klar over, at der ganske bestemt et eller andet sted i rummet findes intelligent liv, som ofte har nået et højere udviklinstrin end her på Jorden.

Menneskene prøver nu selv på at trænge ud i rummet. I løbet af de sidste 100 år har menneskets maskiner øget deres hastigheder fra 10 km/t til omkring 40.000 km/t. Alene i det 20. århundrede er der sket formidable fremskridt. En dag vil den tilsyneladende fornuftsstridige påstand „tid“ i relativitetsteorien gøre sig følelig. Det vil mærkes på følgende måde: tiden for en rumrejsende, som flyver med omtrentlig lyshastighed, flyder langsommere med omtrentlige lyshastighed, flyder langsommere end tiden hos enhver anden beboer i mælkevejen. En astronaut kunne altså rejse til den fjerneste grænse af det synlige univers i løbet af et menneskes gennemsnitsalder. Hvis vi kunne forestille os et sådant rumskib, har vi ingen grund til at betvivle den mulighed, at et sådant rumskib var i stand til at flyve fra rummets yderste grænse til Jorden. Hvis et sådant rumskib var fløjet til Jorden, måtte rumskibets besætning vel også have efterladt sig et eller flere spor her på Jorden fra deres ophold her.

Den teori, at sådanne spor eksisterer, er ved flere lejligheder kommet til udtryk. Man kan vel næppe kalde disse ideer for uvidenskabelige, hvad mange videnskabsmænd hævder, da de ikke er tilstrækkeligt underbyggede.

Lad os betragte følgende kendsgerninger.

En palæontologisk ekspedition (palæontologi er: læren om fortidens dyr og planter, som de kan studeres gennem forsteninger) bestående af sovjettiske og kinesiske videnskabmænd ledet af dr. Chow Ming Chen fandt i 1959 i Gibiørkenen et skoaftryk i sandsten. Aftrykket var sat der for millioner af år siden. Størrelsen og formen lader formode, at det drejer sig om aftrykket fra rumrejsendes skosål. Han må have sat dette aftryk på et tidspunkt, da der endnu ikke fandtes mennesker på Jorden. Dette er vor forklaring, fordi videnskaben indtil nu ikke har kunnet give nogen forklaring.

En australsk fysiker har i Alperne fundet en poleret stålterning på 6,7x6,7 cm, vægt 785 gr. Den fandtes i et kullag fra tertiærtiden (den ældste del af Jordens nyere tid). Hvem kan på den tid have bragt dette produkt af dygtige hænder og udviklede hjerner til Jorden?

Titicacasøen i Andes bevarer den dag i dag endnu et tydeligt aftegnet stykke strandbred. Rester af græsser, konkylier og ruiner fra en søhavn er endnu kendelige. Hvornår blev denne havbugt til en bjergsø over skyerne? Hvornår opstod denne gevaldige fold Andesbjergene, som nu danner den vestlige grænse i Sydamerika?

Nogle videnskabsmænd mener, at dette skete for nogle 100.000 år siden. Men hvorledes kan en søhavn have eksisteret for nogle 100.000 år siden? I nærheden af ruinerne af denne søhavn er bevaret rester af kyklopiske bygninger i den urgamle by Tiahuanaco.

Solporten i Tiahuanaco er dækket med enestående hieroglyffer. Videnskabsmændene Posnansky og Kiss interesserede sig for disse indskrifter. I 1949 tydede Epstein disse hemmelighedsfulde skriftegn i fortsættelse af de ovennævnte videnskabsmænds undersøgelser. Det viste sig at være en astronomisk kalender af største præcision. I denne kalender havde året dog kun 290 dage. Den havde 10 måneder med 24 dage og 2 måneder med 25 dage.

Det synes, som om denne kalender på solporten ikke var fra denne jord.

Under nogle luftoptagelser i Andesbjergene opdagede man på Nasca plateauet mærkværdige tegn. De bestod af lysfarvede sten, som var udlagt over flere miles. Man hælder til den anskuelse, at det drejer sig om en særlig solkalender. Imidlertid kan man kun erkende tegnenes mønster fra stor højde, som om de var bestemt som hjælp ved landinger. Er disse linier landingsmærker? Er de udlagt for væsener, hvis tilbagekomst Inkaerne venter, og som tidligere har besøgt dem?

En teori af A. Agrest siger, at terrassen i Baalbek er et mindesmærke tilegnet rumbesøgendes ukendte kraft. Under vældige plader ligger måske skatte gemt til en mere moden menneskehed. Når mennesket fandt ud af dette vældige monuments formål, ville han få arven fra hine, som for tusinder af år siden besøgte Jorden, mens der endnu kun levede primitive stammer her.

Før udbruddet af 2. verdenskrig traf en fransk officer ved navn Brenan i Sahara på en forbavsende samling af klippeblokke, som lignede ruiner af en by. Han var forbavset, da selv kalkmalerier af åbenbart

meget gammel oprindelse blev opdaget. Først efter krigen lykkedes det professor Henri Lhoté nærmere at undersøge disse klipper og der finde en uvurderlig skat af urgammel kunst. Klipperne viste tegninger af sjældent kunstnerisk kraft. Professor Lhoté tilskrev disse tegninger en alder af 16—18.000 år før vor tid. Han klassificerede kunstværket til en periode, som han kaldte „rundhovedernes periode". Hvorfor „rundehovede"? Fordi disse menneskelige skikkelser alle var fremstillede med runde hjelme.

Et vældigt klippemaleri på 6 m højde gør et særligt indtryk. Da en afbildning blev vist den berømte arktispilot, kaptajn Accuratov, råbte han: det ser nøjagtigt ud som min flyverdragt endog hjelmen er omtrent den samme. Professor Lhoté kaldte billedet: „Den store GUD fra Jabbaren." Dalen Jabbaren, hvor disse malerier blev fundet, betyder på de indfødtes sprog: kæmpernes dal. Eremitagen i Leningrad, som indeholder uvurderlige etruskiske kameer (udskårne sten med ophøjede figurer) har en med en moderne dykker eller måske et væsen i rumdragt. Denne kame stammer fra et tidsrum, der ligger flere tusinde år tilbage i tiden. Er der en forbindelse mellem denne kame og maleriet i Sahara? Endnu en kame. Den viser et gammelt skib eller galej, men uden årer. I stedet for årer ser man nogle stråler på skibets hæk. Er det ikke et jetrumskib fremstillet af en kunstner, der vidste besked med de rumbesøgendes flyvning? Oplysninger om disse besøg og en meget nøjagtig beskrivelse af flyene finder man i en anden del af vor verden — i gamle indiske manuskripter.

„En stærk, svær metalkasse, som befandt sig i skibets midtpunkt, var generatoren. Herfra strømmede kraften gennem 2 store, bøjelige rør til fartøjets ende, så vel som gennem 8 tilsluttende rør, som var anbragt for og bag rammen. Disse havde dobbelte åbninger, som pegede lodret op og ned. Når rejsen skulle påbegyndes, åbnedes ventilerne på de 8 rammerør, som pegede nedad — alle andre ventiler var lukkede. Strømmen, som skød gennem disse rør, trykkede med en sådan kraft mod Jorden, at skibet blev stødt opefter, indtil luften selv vedvarende kunne levere den nødvendige rotation."

Er kommentarer hertil stadig nødvendig?

Indisk etnologi taler om himelske besøgende, som havde lært de gamle folkeslæg at smede jern. Af særlig interesse er den berømte over 1500 år gamle jernsøjle ved siden af det gamle tårn i Kutb-Minar i Delhi. Strukturen er i sandhed forbavsende, og der findes ikke noget lignende blandt kulturmindesmærkerne. Den er 8 m høj og så tyk, at en mand lige kan række omkring den. Søjlen vejer 12 tons. Ikke uden grund har der dannet sig legender om dette gamle jernkunstværk. Den er i besiddelse af en vidunderlig, egenartet anti-korrosionsevne. Alt andet jern ville i løbet af 1500 år forlængst være blevet til støv. Åbenbart er det lykkedes disse gamle kunstnere at fremstille 100 % kemisk rent jern, som selv i en moderne el-ovn er vanskelig at fremstille.

Men hvorledes kunne man på den tid smede et sådant metal? Muligvis findes der en forbindelse mellem den gamle indiske beskrivelse af et fly og den korrosionsffie søjle af kemisk rent jern?

Indtil i dag har vi kunnet bryde vore hoveder over et forstenet skoaftryk, et retvinklet objekt af stål eller en ikke-jordisk kalender på en solport. Vi forbavses over den kemiske sammensætning på en indisk søjle og over en teknisk beskrivelse af et ældgammelt fly.

Men det største indtryk møder os dog i Saharamalerierne, fra hvilke ukendte væsener i rumdragter skuer mod os. De må have besøgt Jorden for årtusinder siden.

„Australien Flying Saucer Review", jan. 1962.
Alexander Kazantsen. *Slej.*

Levende væsener i verdensaltet

af Karl Veit

Spørgsmålet, om der i universet findes intelligent liv, lader ikke videnskabsmændene på denne Jord have ro. Alle UFO-forskere har i årevis forfægtet denne antagelse. Gennem utallige observationer og fotografier af intelligent styrede uidentificerede flyvende objekter (UFO), som givet ikke kan stamme fra nogen stormagt her på Jorden, kan følgende logiske slutning drages.

UFO'erne må være styret af menneskelige væsener ude fra verdensrummet, da deres teknik er den jordiske langt overlegen.

Mange astronauter og ansvarlige tjenestesteder under regeringerne handler dog, som om UFO'logien ikke eksisterede. Målsætning for astronautiken og UFO-forskningen er dog den samme: udforskning og bekræftelse for liv på andre himmellege-

mer og opnåelse af kontakt mellem jordmennesker og stjernebeboere.

Videnskabens pionere.

Professor i astronomi ved Harvard universitetet i USA, dr. Harlow Shapleys publikationer kan ikke værdsættes højt nok. Allerede i 1956 ytrede denne verdensberømte og højt skattede videnskabsmand sig således: „Beboere på fremmede stjerner er i åndelig udvikling os jordmennesker langt overlegne, og de besidder væsentlig mere fuldkomne tekniske indretninger“. Den samme opfattelse havde i 1958 den amerikanske astronom, dr. Struve. Også russiske videnskabsmænd forsvarer den mening, at „der findes mindst 150.000 planeter, som er beboet af levende væsener“, hvilket i øvrigt også dr. Faust i 1957 i Frankfurt sagde. Han talte den gang om 100 trillioner sole og sluttede der udfra: „Hvis vi antager, at kun hver 100. sol har en jordlignende planet, så må vi affinde os med den kendsgerning, at der findes en trillion jordlignende planeter i verdensrummet“. (TAT, Zürich den 16.11.57).

„Welt am Sonntag“ for den 27.5.1962 bringer lignende tanker, således bl. a.: „Den sovjetiske biolog dr. Rall hævder, at levende væsener på andre stjerner på ingen måde adskiller sig væsentlig fra menneskene. De må være i besiddelse af et til den menneskelige hjerne svarende højt udviklet nervecentrum. Under hensyn til den på alle planeter virksomme tyngdekraft må dissevæsener — lighed med menneskene — disponere over lemmer og iagttagelsesorganer . . . “

„Hamburger Abendblatt“ for den 16.3.62 bragte på første side spørgsmålet: „Også levende væsener på hundred tusinder andre planeter?“ og citerede direktøren for Det sovjetiske astronomiske Universitetsinstitut i Moskva professor D. Martinow, der i et Moskvalaboratorium ordret sagde: „På mindst 100.000 i de fra Jorden uoverskuelige systemer af mælkeveje findes der organisk liv. På nogle af disse findes levende væsener med mindst lige så høj intelligens, som menneskene her på Jorden — om ikke højere“.

Professor Martinow mente, at det en skønne dag ligeud var muligt at kontakte disse væsener gennem radio og fjernsyn.

Lige modsat er to tyske astronomer dr. Kühn og professor Haber, der i et fjernsynsforedrag betvivlede, „at det nogen sinde ville være muligt at kontakte væsener på andre planeter i universet . . .“ Professor Haber ytrede: „Selv om rumskibe kunne opnå lysets hastighed (300.000 km/sek.) ville først astronauternes børnebørn ankomme til målet. I løbet af den tid havde de praktisk talt ikke mere noget tilhørsforhold til Jorden“.

Meget forsigtigere blev dette emne drøftet på den 12. internationale astronautiske kongres i Washington i marts 1962, hvori deltog videnskabsmænd fra 31 lande.

Professor Harold Laswall fra Yale-universitetet kom med to markante ytringer: „Levende væsener fra andre stjerner kunne behandle Jorden med den samme foragt og ødelæggelseslyst, som nogle europæere har vist overfor primitive folk. „Trøstende mente han dog: „Muligvis ville de også forsøge så hurtigt som muligt at bringe os op på det samme niveau som kultiverede væsener i universet“.

Man taler altså klart om „intelligente levende væsener ikke kun her på Jorden“. Amerikanske videnskabsmænd er i den sidste tid blevet overbevist om eksistensen af liv på andre stjerner, således som det er kommet til udtryk i en upi-beretning fra Washington den 29.3.62 og optrykt i „Wiesbadener Tageblatt“ for den 30.3.62. Washington 29.3.62 (upi). Førende amerikanske videnskabsmænd frem for alt eksperter i rumforskning har overfor kongresmedlemmer erklæret, at de er overbevist om, at der findes liv på andre stjerner. Det må antages, at der ikke kun på Jorden findes intelligente levende væsener, beboerne i andre verdener er muligt langt videre fremskredne.

Stikordsvis erklærer videnskaben: „Bestemt findes der liv i andre verdener. Det ville være tåbeligt at benægte dette.

Der må i universet findes millioner om ikke milliarder af verdener. Nogle livsformer derude kunne være behageligere end her på Jorden“.

Dr. Su-Shu Huang fra NASA sagde: „Intelligent liv er sandsynligvis ikke noget sjældent fænomen“.

Ingen af kongresmedlemmerne lo eller smilte.

For nogle årtier siden ville en videnskabsmand med sådanne bemærkninger kunne risikere en frygtelig fejde med andre videnskabsmænd eller teologer.

Indtil nu har forsøgene på at konstatere liv på andre planeter ikke givet noget overbevisende resultat. Hovedproblemet er at finde disse planetsystemer. Fra Jorden er dette ikke muligt, fordi lyset fra planetsystemer hinsides Solen bliver spredt i jordatmosfæren.

I løbet af to eller tre år skulle denne hindring efter NASA's planer være overvundet. I 1964 skal de første to rumobservatorier sendes op. De skal udenfor jordatmosfæren søge efter lys fra fjerne verdener.

„Vort næste store mål er en flyvning til Mars“, sagde en amerikansk videnskabsmand.

Selv om modstridende stridsspørgsmål mellem materialistiske og åndeligt funderede opfattelser stadig vil bringe bølgerne til at gå højt, så kan det eksakte videnskabelige bevis på liv på andre stjerner i verdensaltet ikke lade vente længe på sig. Hvis det sker i løbet af kort tid, så betyder dette en overvældende afsløring af og svaret på „kosmos-gåden“ til den døende materialisme gennem påvisning af universelt liv.

Hvad betyder så også, at de interplanetariske flyvende obj. endnu i nogle år af politiske eller andre grunde skal bortforklares? Nu er de allerede bindemidlet for de seende til den uopholdeligt sig nærmende Kosmiske Tidsalder med dens ærbødige undren sig over universets uendelighed.

UFO-Nachrichten nr. 71/62.
Oversætter Slej.

UFO-observationer
over Skandinavien

Ought to be translated.

I tidsrummet 14. marts til 12. april 1963 er der til SUFOI's Rapportcentral indkommet i alt 8 rapporter, hvoraf de seks er fra 1963. I samme tidsrum er der indkommet to detektorvarslinger.

Den 15. januar kl. 22,46 lå herr F. Nielsen i sin seng og kikkede ud af et vindue. Pludselig tændtes et orange-rødt lys højt på den sydlige himmel. Det var ti-ørestort i udstrakt arm og var rundt med en ring omkring (saturnformet). Efter tilsynekomsten fløj det i ti sekunder lydløst over himlen med kurs mod nord. Objektets lys betegnes som stærkt, og det lyste med et konstant lys.

Den følgende rapport er fra Norge, nærmere betegnet fra Årnes, der ligger ca. tres kilometer nord for Oslo. Observationen fandt sted den 20. februar fra kl. 22,30 og fem sekunder frem. Tre damer var den pågældende aften på vej hjem, da de pludselig bliver blændet af et lys med gulrød farve. Lyset ses til højre for damerne, d. v. s. i nordøstlig retning. Lyset var meget stærkt, og man så ikke noget egentligt objekt. Man hørte ikke en lyd hverken før eller efter observationen.

Samme aften ses en kæmpemæssig ildkugle over Skagen. Det er ikke lykkedes at få nogle rapporter ind. Vi har ganske vist fået opsporet et skib, som skulle befinde sig på den af Ole Rømerobservatoriet opgivne position for det formodede meteornedslag, men der har man intet observeret eller hørt, til trods for, at man var på broen hele tiden.

Herr Willy Pedersen iagttog den 22. februar fra kl. 0705-0730 et flammerødt, lysende objekt fra Tinglev. Dets form var nærmest som en omvendt dyb tallerken og dets størrelse som en ti-øre. Objektet bevægede sig langsomt mod nordvest på den østlige himmel. Da det befandt sig nordøst for observatøren, vendte det ligesom fladen til, og det var da, som flammestråler stod ud fra det. Det forandrede derefter kurs mod øst og forsvandt i det fjerne. Foruden herr Willy Pedersen igttog andre observatører fra DSB Tinglev fænomenet.

Den 22. marts kl. 1835 sad herr Elo Pedersen hjemme i P. Knudsensgade i København og hørte radioavis. Tilfældigvis ser han ud af vinduet og får i det samme øje på et 25 mm stort, gulligrødt, tenformet objekt, der går over himlen med kurs Ø-NV. Muligvis var objektet rundt, men i så fald forsynet med en lang hale. Lyset fra objektet var stærkt, men konstant. Da objektet var forsvundet bag et hus, kom endnu to objekter med samme mellemrum. Objekterne var identiske i udseende. Fru Pedersen nåede at se de to sidste objekter. Den samlede observationstid var ca. 1 minut. Observatøren anslår objekternes højde til at være meget stor, idet han samtidig iagttog et fly i „normal højde“, og objekterne var betydeligt højere. I så fald må objekterne også have været meget store, når de fra jorden var 25 mm i udstrakt arm.

På samme tid får fru Irma Andersen, der befandt

sig i kystbanetoget mellem Svanemøllen og Charlottenlund, øje på et rektangulært objekt af en længde på 25-30 mm. Objektet var tilsyneladende stillestående på den vestlige himmel. Medens objektet iagttoges nåede det at blive skjult bag en lille sky og komme til syne igen. Objektet, der til at begynde med var gyldent, blev pludselig mælket og forsvandt mod baggrunden. Samlet observationstind ca. 1 minut.

Den sidste rapport er også fra København, nærmere betegnet Kongelundsvej, hvor herr P. Olsson den 7. april kl. 1640 stod i sin have og beskar frugttræer. Observatøren får på den nordøstlige himmel pludselig øje på et glasklart, men ikke gennemsigtigt objekt. Det så ud, som var der to objekter tæt ved hinanden, men da objektet var lige over kunne man kun se ét rundt objekt. Da objektet havde krydset himlen nær zenith og var nået til SV stod det tilsyneladende stille et meget kort øjeblik. Dernæst skiftede det farve til stærkt hvidgult. Det gik derefter lodret op i zig-zag og forsvandt ud i rummet. Et øjeblik efter at opstigningen var begyndt, skiftede objektets farve til rødglødende og den farve holdt sig til objektet var væk. Samlet observationstid 45 sekunder. Objektets størrelse var som en lille ært, og der hørtes under passagen ingen lyde fra genstanden.

Den ene detektorvarsling var fra den 16. marts kl. 1125, hvor den henholdsvis klemtede og kimede i hele 12 minutter hos Jette K. Jensen, Slagelse. Der blev ikke iagttaget noget objekt, skønt vejret var letskyet.

Den 3. april kimede detektoren hos Kirsten Rasmussen, Egense. Klokken var 1054 og der var tæt tåge. Der blev naturligvis ikke set noget objekt.

Scandinavian UFO - Sightings

August 12th 1962: Faarevejle/Denmark. A starlike object suddenly starter to move with a speed of one arc-degree/sec. Direction: NNE-SSW. Time: 2245-2245.

December 21st 1962: Svendborg/Denmark. An object bigger than a star but with the same appearance went SW-NE with a speed of 2 arc-degrees/sec. Time: 1900-1900.

January 15th 1963: Holbæk/Denmark. An orange-red saturn-shaped object sudenly appeared near zenith and went north for 10 seconds. Then the light was switched off again. Time 2246-2246. Size: Bigger than the moon.

February 20th 1963: Årnes/Norway. An yellow-red fierce light dazzled 3 women for 5 seconds. No real object was seen. The light pulsated. Time 2230-2230 (approx.)

February 22nd 1963: Tinglev/Denmark. A very red object, the size of a dime, was seen by many from 0705-0730. The shape: Like a saucer upside down. Direction: NNW then changing to SE. When turning, flames were seen coming from the object.

March 22nd 1963: Copenhagen/Denmark. Three orange-coloured objects were seen, one after the other. Size: An inch at arms lenght. Shape: Like a spindle (maybe a round object with a long tail). The light was fierce and constant. Time: 1835-1836. Direction: SE-NW.

March 22nd 1963: Copenhagen/Denmark. A rectangular object with orangecolour was seen on the western sky. Size: An inch. No movement. Light was constant. The object suddenly grew milky and then disappeared against the sky. Time: 1835-1836.

April 7th 1963: Copenhagen/Denmark. One circular object (or maybe two close to eachother) went NE-SW. Size: Like a little pea. Colour: At first like glas, but not transparent. In SW the object stopped for a second and then turned it's colour to yellow-white. After that it went up vertical in a zig-zag line and at the same time changing colour to red. Time: 1640-1641.

March 16th 1963: Slagelse/Denmark. Detector-alarm for 12 minutes. Weather: Cloudy. No object seen. Time: 1125-1137.

April 3rd 1963: Egense/Denmark. Detector-alarm for 20 seconds. Weather: Fog. No object seen. Time: 1054.

ej.

Enhver ufolog ved, at den i mellemtiden afdøde John J. O'Neill den 29. juli 53 på månen så en 19 km lang bro, som i fuldkommen lige linie strakte sig over et krater i Mare Crisium. Denne velkendte observation blev senere bekræftet af dr. H. P. Wilkens, Patrick Moore og andre astranomer.

Hvorfor tvivler skeptikere endnu og spørger:

1. hvorfor en bro og af den længde på en død klode?
2. hvorledes forklare, at den har kunnet bygges så usandsynligt hurtigt og atter forsvinde lige så hurtigt?
3. hvorledes forklare følgende modsigelser:
   a. mange astronomer, som ledte efter broen, kunne ikke se den.
   b. O'Neill sagde, at broen var 19 km lang, mens Wilkens angav dens længde til 32 km.

Da jeg første gang i 1961 læste herom, kom en tanke til mig, som kunne afkræfte ovennævnte indvendinger, og også sandsynliggøre de under pkt. 3 nævnte modsigelser.

O'Niell så et kæmpestort cigarformet moderskib, og Wilkens så senere to sådanne i forlængelse af hinanden. Det forklarer også hans iagttagelse, at broen på midten havde haft en konisk indsnævring. Han så også den iagttagne „tunnel" i nærheden af broen så vel som den konvekse grat langs bunden af visse månebække, som er beskrevet af bekendte selenografer.

(F. P.) UFO-Nachrichten nr. 77/63.
Oversætter: Slej.

Luftkaptajn Nash svarer dr. Menzel

Gennem mere end 10 år har erfarne piloter fra alle store amerikanske luftfartsselskaber afgivet beretning om iagttagelser af „uidentificerede flyvende objekter" — enkelte eller i formation.

Nogle af disse UFOs ledsagede, omkredsede eller fløj mod trafikflyene i „skinangreb". I nogle enkelte tilfælde måtte piloterne trække deres fly brat opad eller styrtdykke for at undgå en ulykke, da de troede, at et sammenstød med UFOet var uundgåelig. I mindst 2 tilfælde blev flypassagerer ved disse undvigelsesmanøvrer kvæstede.

De mænd, som afgav disse beretninger hører til eliten af trafikpiloter. De opfylder i enhver henseende de høje krav, som fordres af deres flyveselskaber og luftfartsmyndighederne. Deres fysiske og psykiske „Kunnen" så vel som deres flyvetekniske kvalifikationer bliver regelmæssigt prøvet.

Mange af disse iagttagelsesmeldinger fra piloter bliver fuldt og helt bekræftet af jordpersonalet i lufthavnene, af radareksperter og andre kvalificerede observatører. Til trods herfor bliver disse erfarne og ofte konservative piloter latterliggjort — endog fra officiel side. De bliver betegnet som inkompetente, uligevægtige og uduelige til at kunne erkende velkendte himmelfænomener, have tilbøjelighed til overdrivelser og sågar beskyldt for drikfældighed, vel vidende, at det er ethvert besætningsmedlem strengt forbudt at nyde alkohol 24 timer før et fly's afgang, og at endnu ingen pilot er straffet for overtrædelse heraf.

Nogle piloter har svaret deres kritikere, men blev blot yderligere forulempet. Nu tier de fleste eller vægrer sig direkte ved at fortælle om stedfundne møder med UFOs.

Nu har luftkaptajn William B. Nash fra „Pan American Airways" på alle trafikpiloters vegne imidlertid taget til orde i denne sag. Hans redegørelse har en særlig værdi, fordi han beskriver alle de prøver og efterprøver, som en besætning foretager, inden de overhovedet melder om en observation.

Kaptajn Nash var under krigen pilot ved USmarinen og vendte tilbage til PAA, hvor han i 1946 bestod prøven som kaptajn. Nu er han senior-kaptajn med tusinder af flyvetimer bag sig. Han har fløjet over Nord- og Sydamerika og over Atlanten. Desuden er han ledende medlem af „Foreningen af Trafikpiloter" og var, indtil han for kort tid siden blev forflyttet til Europa, tid efter anden frivillig pilot hos politiet i Florida.

I mere end et år blev kaptajn Nash — og hans UFOberetning — hårdt angrebet af dr. Donald Menzel (fra Havard observatoriet). Dr. Menzel tilbageviser alle UFOberetninger som værende udslag af hysteri, indbildning eller ukendskab til naturlige fænomener. (I 1953 erklærede ATIC, at det ikke havde accepteret dr. Menzels argumenter, og at han havde draget slutninger udfra analoge tilfælde uden overhovedet at have studeret USAFpapirerne).

Kritiken af dr. Menzel angår den nu berømte observation af en UFOformation, som Nash afgav i 1952.

Hovedpunkterne skal her gengives:

„Om aftenen den 14. juli 1952 fløj i en højde af ca. 2400 m en DC-4 fra PAA mod Miami og nærmede sig Newport News (Virginia).

Seniorkaptajnen befandt sig inde i kabinen. Kaptajn Nash fungerede midlertidigt som 1. pilot og sad til venstre ved styrepinden, mens hans medpilot, Wm. Fortenberry, sad til højre. I nærheden af Newport News så Nash og Fortenberry pludseligt seks skiver, der glødede som hedt metal, nærme sig med meget stor hastighed. På grundlag af senere foretagne beregninger angav begge piloter en diameter på ca. 30 m.

Denne i ca. 600 m højde i kølvandslinie flyvende UFOformation fløj under DC-4 maskinen, hvorunder alle seks skiver med en brat bevægelse stillede sig på skrå og bøjede af i en ret vinkel mod vest. Derved forsvandt det glødende næsten helt. Da skiverne atter ved en brat bevægelse lagde sig horisontalt, fløj yderliger to skiver ind under DC-4 maskinen, sluttede sig så til formationen, hvorpå alle otte skiver accelererede til en uhyre hastighed og forsvandt. Observationstid: 12—15 sekunder.

Denne observation blev overfor ATIC bekræftet af syv vidner, derunder en korvetkaptajn fra marinen. Han havde på den tid befundet sig på jorden. Nash og Fortenberry blev længe indgående afhørt af eksperter fra USAF og efter månedlang vurdering, under hvilken alle naturlige forklaringer kunne skubbes til side, kom ATIC til den slutning, at de observerede objekter var af ukendt oprindelse. Senere betegnede major Dewey Fournet fra USAFefterretningstjeneste — han var den gang beskæftiget som kontrolofficer for „Project UFO" i hovedkvarteret — Nash/Fortenberry-observationen som en af de nøjagtigste og mest tilforladelige beretninger, som luftvåbnet indtil da havde modtaget.

Dr. Menzel havde gentaget sin latterliggørelse af begge piloter i brevet til et medlem af NICAP og tegnet deres observation som et optisk bedrag.

Nedenstående findes hovedpunkterne i kaptajn Nash's svar til dr. Menzel:

„Nu kommer jeg til Deres åbenbare mening om trafikpiloter: De antager, at piloter benytter deres indbildningskraft..... at de let lader sig narre af ting, som de ser.... De insinuerer, at vi altid kun „antager". Ved De, hvad vi tænker om dette ord? Vi betegner dette som morderisk. Nej, Sir, den måde, hvorpå vi flyver et luftfartøj til en værdi af 5 millioner dollars og med 150 passagerer fra en lufthavn til en anden, beror på ingen måde på antagelser og skøn. Vi må prøve og atter prøve. Vi simulerer nødstilfælde og mestrer den opstående situation, til hvilken vi i hvert enkelt tilfælde har fra 3—5 forskellige planer til rådighed. Vi tilbringer hver måned 120 timer i luften og kan af den grund betegne os som de mest erfarne iagttagere af ting, som vi kan se fra vort cockpit. Kan De ikke forestille Dem, dr. Menzel, at vi har set og studeret i tusindvis af reflekser? Tror De ikke, at vi har set tusindvis af meteorer? Jeg har iagttaget dem nætter igennem. Tror De ikke, at vi kunne identificere en refleks fra et konventionelt luftfartøj, og tror De aldrig vi har set nordlys?

Til trods herfor antager vi aldrig, at et objekt er en bestemt „ting". Nej, vi prøver og prøver endnu en gang. Det er blevet en vane for os, og vi går til værks på samme måde med UFOtilfældene. Først efter nøje prøvelse og overlægning af kendsgerningerne går vi så vidt at afgive en offentlig erklæring eller beretning til militæret.

Følgende er ganske nøjagtigt:

Kl. 7 om morgenen efter observationen blev vi telefonisk kaldt til luftvåbnet for at afgive forklaring. Vi traf fem herrer, hvoraf den ene bar uniform. De andre viste papirer, hvoraf fremgik, at de var særlige undersøgere under USAF. I adskilte rum blev vi forhørt i 1¾ time hver for sig og derefter i ½ time sammen. Vi udfærdigede skitser og tegnede objekternes flyvebaner ind i tabeller. Alle vore flyvebaner og opgivender stemte overens, og hvert ord blev optaget på bånd.

Undersøgerne havde fuldstændig vejrberetning. Den stemte overens med vore observationer og flyveplan. De sagde til os, at de allerede havde 7 andre beretninger, hvoraf den ene hidrørte fra en korvetkaptajn og hans hustru. De beskrev en formation af røde skiver, som fløj med stor hastighed og udførte bratte kursændringer uden kurvning. Alene disse andre beretninger var fuldstændig tilstrækkelig til at overbevise undersøgerne om, at vi ikke havde været udsat for „reflekser".

Det er sandt, at kun den ene af os har set objekternes hele, bratte kursændringsmanøvrer. Jeg havde revet mit bælte af, da jeg så, at de (UFOerne) tilsyneladende ville flyve under os, og jeg nåede medpilotens sidevindue tids nok til at se, hvorledes formationen atter overgik fra lodret til horesontalt flyveretning. I så henseende ser jeg ingen diskrepans. De derimod, Sir, hentyder gennem anvendelse af dette ord atter til, at trafikpiloter ikke er ansvarsbevidste

folk. Sig mig, Sir, benytter De undetiden trafikfly? Hvis jeg havde den samme mening om trafikpiloter, som De har — ved Gud i Himlen — jeg gik hellere til fods.

Med hensyn til hastigheden: vi forsøgte også her i vore beregninger at være konservative. Objekterne kom så nær til vort luftfartøj som 800 m, ændrede retning og overfløj de vestlige randområder af byen. Derpå fløj de over et mørkt område mindst 16 km udenfor lysene, hvorefter de kippede over i en 45° skråstilling. . . . .

Vi trak en linie gennem det oplyste område, og målte afstanden fra vort fly (og vi kendte vor nøj agtige position gennem jordobservation og gennem VOR-navigation under anvendelse af en ILS-viser til den gennem det oplyste område trukne linie. Afstanden var 40 km. Da vi havde set, at de to gange overfløj denne linie, vidste vi, at de mindst havde fløjet en strækning på 80 km. For at erholde en observationstid, trykkede vi hver syv gange på vore stopure på instrumentpanelet og lod i tankerne tiden gå i den tid, vi havde betragtet objekterne. Hver gang kom vi overraskende nær til 12 sekunder. For at være konservative forhøjede vi tiden til 15 sekunder . . . . 80 km. i 15 sekunder bliver 19.300 km/t. Også her har De, dr. Menzel, antaget (et dårligt ord for os alle), at vi har været en smule „rundt på gulvet" og er enedes om et tal, som ikke var baseret på tænken eller erfaring. Herr dr. Menzel, ganske uden hensyn til Deres antagelse skal være sagt, at den vestlige horisont ikke var „temmelig lys" og med hensyn til Deres refleksteori skal bemærkes, at objekterne for det første befandt sig mellem os og vest og for det andet havde de måttet være meget vedholdende og konsistente, fordi det er umuligt, at reflekser samtidigt og på nøjagtigt samme måde kan manifestere sig i tre cockpitvinduer.

De siger også, at vi er blevet alt for ophidsede over det, vi har set, til at vi kunne foretage de mest elementære, videnskabelige prøver. Endnu en gang, doktor, — piloter bliver ikke så let ophidsede — ellers ville de forlængst være færdige som trafikpiloter. Kunne De i det mindste vise os en lille smule respekt? Jeg har opnået en universitetsgrad i naturvidenskab, og dette område har altid været min hobby. De fleste af piloterne har i øvrigt en universitetsgrad. Fortenberry tjente to år som pilot ved en marineforsøgseskadrille og har større kendskab til USflyudviklingen end gennemsnitspiloten eller borgeren. Også jeg har været pilot ved marinen.

De udler os og mener, at man indenfor 12 sekunder ingen nøjagtige indtryk kan opfatte. Under vor tjenestetid blev Fortenberry og også jeg selv så vel som andre militærpiloter godt skolet i genkendelse af genstande. Vi måtte kunne erindre konturerne af hvert skib i den tyske og japanske marine. Det samme gjaldt fjentlige fly. Selvfølgelig måtte vi også hurtigt og sikkert kunne genkende egne skibe og luftfartøjer. Under prøverne måtte vi udfærdige omridsskitser. Når vi havde lært dem at kende, blev de i ganske kort tid projeceret op på en skærm, først 1/10 sekund og senere 1/100 sekund, hvorefter vi måtte nævne typer, nationalitet og antal af de sete skibe og luftfartøjer for vor lærer. De ser altså, at vi havde endog megen tid til at gøre vor UFOobservation.

Og, Sir, jeg må igen beskylde Dem for Deres ringe vurdering af trafikpiloter, når De siger: . . . . . det er let senere at erindre sig ting som måske aldrig er sket. . . . . .

Jeg kan ganske simpelt ikke konstatere, at artiklen (en beretning om observation) skulle lade sig erkende som noget som helst hysteri, således som De hævder. Når jeg ikke bliver hysterisk i luften håber jeg, at det ikke sker, når De flyver med os og jeg bliver det sikkert heller ikke under det møjsommelige arbejde med at skrive en artikel (kaptajn Nash har skrevet flere artikler (ikke om UFOs), derunder en om kometer offentliggjort i „Science Digest").

De siger videre, at de angivne enkeltheder er en smule for mange for en så kort observationstid. Hvor længe ville det vare for dem at nedskrive enkelthederne i en kompliceret kollision med flere biler, hvortil De var vidne i 12 sekunder? Det tager længere tid at fortælle det end at se det. Akkurat således er det også med denne observation.

Ved et så ukendt område som dette har jeg fundet det mest fornuftigt kun at holde mig til beviset. Luftvåbnet spiller her Herren Gud, når det træffer afgørelse om, hvad borgerne må vide eller ikke vide om UFOs. Jeg kan kun håbe på, at en kongresdebat kan gøre en ende på dette spilfægteri.

Med højagtelse

sign. William R. Nash, kaptajn i PAA.

UNR SLEJ.

Dette tilfælde er hverken nyt eller særlig bemærkelsesværdig. Når vi alligevel har ønsket at bringe denne beretning skyldes det den særlige form luftkaptajn Nash's svar har, idet han på en enkelt måde og i et behersket sprog påpeger den forkastelige og ansvarsløse optræden, der ofte udvises af videnskabsmænd og ansvarlige myndigheder.

I øvrigt kan det oplyses, at dr. Menzel siden denne artikel blev skrevet har skiftet standpunkt til UFO-sagen og samtidig trukket alle sine tidligere fremsatte forklaringer tilbage. Fra USA oplyses, at han i dag er medlem af en stor UFO-organisation.

F. P.

Landing og kontakt

Fra Domenica del Corriere della Sera — Juni 1962. Præsenteret af Lou Zinsstag

Da vi bad vor korrespondent, mr. Renato Albanese, om at tage ned og besøge nogle af de mennesker i Italien, der hævdede at have set flyvende tallerkener, lo mr. Albanese højlydt. Men vel vidende, det er en professionel pligt at skaffe gode historier, selv om de lyder som hallucinationer, tog Albanese derned. Vi ventede, at han, da han kom tilbage, stadig ville more sig over historien, stadig gøre grin med det hele, men i virkeligheden var det en meget alvorlig Albanese, der kom hjem fra Italien. Han forekom at være dybt berørt. „I virkeligheden ved jeg ikke, hvad jeg skal sige", sagde han. „Jeg har hørt mange forbavsende ting. Såfremt disse flyvende tingester ikke eksisterer, så må der stå en endnu mere usandsynlig troldom bag."

Albaneses interview med mekanikeren:

Luciona Galli i Bologna

Galli er en ganske almindelig normal mand på 42 år, temmelig lille af skikkelse. Han ser ikke ud til at være så gammel, som han er, idet hans ansigt har et ret barnligt udtryk. Han er nærsynet og bærer altid briller. Galli er gift og har tre børn. Hans lejlighed er beliggende i nærheden af Via Castiglione. Jeg fik hans adresse af Alberto Perego i Rom. Galli er en beskeden mekaniker og er værkfører i en mindre virksomhed. Sin fritid tilbringer han med at fiske.

Jeg ankom i en lejet vogn. Uden formaliteter overtog Galli rattet og kørte mig straks til stedet, hvor han havde mødt den flyvende tallerken. Dette møde havde fundet sted den 7. juli 1957 (eller muligvis i 1959, idet Galli ikke var bombesikker på det nøjagtige årstal). Vor bil forlod byen, passerede rundt om San Ruffilo og fulgte en mindre vej over en bakke. Derfra kom vi til et højdedrag, Croara, 57 km fra Bologna. Vi forlod bilen og kom til et lavere beliggende landskab, som mekanikeren kaldte „il buco del Prete Santo". Landskabet var omgivet af moskusagtige klipper. På dette sted, fortalte Galli, ventede den flyvende tallerken på ham. Den svævede omkring 2 m over jordoverfladen.

Galli beskrev tallerkenens farve som værende skinnende grå. Hans detaljerede beskrivelse mindede intervieweren meget om George Adamskis beskrivelse af en lignende oplevelse. Dog var Galli parat til at aflægge ed på, at han på tidspunktet for sin oplevelse aldrig havde hørt Adamskis navn. Senere, med den hensigt at overbevise mig (Albanese) om, at han ikke fortalte eventyr, erklærede han sig villig til at underskrive en erklæring: „Jeg ønsker ikke, folk skal tro, jeg opfandt denne historie for at gøre mig bemærket eller for at tjene penge. Hvad jeg har fortalt, er den nøgne sandhed."

Her følger Gallis historie i sin helhed

Den 7. juli forlod Galli sit hjem kl. 14,20 for at tage til sit arbejde efter frokost. På den tid lå hans arbejdsplads i en blind sidevej til Via Castaglione. Han var næsten nået til denne sidevej, da en sort bil, en Fiat 1100, standsede lige foran ham. En temmelig høj mørk herre med regelmæssige træk og meget mørke øjne, steg ud af vognen. „Hans ansigt var af den type, der straks indgyder tillid," sagde Galli. Herren var iført et dobbeltradet gråt sæt tøj og havde både flip og slips på; han talte flydende italiensk. Ved rattet sad en anden mand med fine træk, iført et lyst sæt tøj. Han havde ikke nogen moustache som den første herre, og han sagde intet.

„Jeg kendte herren med overskægget af udseende," forklarede Galli. „Jeg havde lagt mærke til ham flere gange inde i byen, og det forekom mig, at han fulgte efter mig. Jeg husker, at jeg engang spadserede sammen med en ven gennem arkaderne i Via Castaglione, da jeg mødte manden igen. Som altid så han mig lige i øjnene, og denne gang ønskede

jeg at henvende mig til ham, men han forsvandt ud af syne. Men nu stod denne fremmede foran mig og spurgte, om jeg genkendte ham. Jeg sagde ja. 'Vil De ikke komme med os?' 'Hvorhen?' 'De skal blot have tillid til os, der vil intet ske Dem'".

Galli satte sig ind i vognen og kørte med de to mænd. Kl. 14,30 ankom de til Croara Aasen. En flyvende tallerken ventede på dem. Fra undersiden af tallerkenen skød en metalcylinder frem, hvorfra en art dør kom til syne. Gennem denne dør kom Galli ind i tallerkenen. Her vil vi lige indskyde, at denne del af hans historie svarer til, hvad skrædderen Mario Zuccale berettede.

Galli, som til at begynde med var lidt nervøs, følte sig rolig igen, så snart han var indenfor i tallerkenen. Han var dårlig nok kommet indenfor, da han blev blændet af to skarpe lys. „Vær ikke nervøs," sagde manden med moustachen, „du er blot blevet fotograferet." „Hvilket sæt tøj var du iført den pågældende dag?" spurgte Albanese. „Nøjagtig det samme som i dag, min overall," var svaret. „Og hvad så du så i tallerkenens indre?"

Pilotens kabine var rummelig og med en masse instrumenter, felter med visere og nåle, med ting der mindede om vore amperemetre, trykmålere o. lign. Der var også lemme, og sæderne var på en eller anden måde forbundet med gulvet. Midt på gulvet var der et cirkulært vindue, vil jeg nærmest betegne det som, omkring een meter i diameter. Gennem dette vindue kunne man se Jorden, der ligesom faldt væk fra os. Først så vi den, som den ser ud set fra en af vore egne flyvemaskiner, derpå, da vi allerede var i den mørke zone, som månen, og senere endnu som Venus eller Mars".

„Var du i stand til at tale med den mand, du benævnede kaptajnen?" „Ja i høj grad. Han talte perfekt italiensk. Jeg spurgte ham, hvordan han bar sig ad med at lære vort sprog så godt. Han svarede, at han brugte en ufejlbarlig metode".

Pludselig opdagede Galli gennem en lem et enormt fartøj. Dets længde var mindst 600 m. Dens ene ende var som en cigarende af udseende. Zeppelineren udsendte et fosforagtigt lys, og på overdelen af den så det ud, som om kraftige lysstråler var rettet mod det. På undersiden af den afskårne ende sås seks åbninger, ud og ind af hvilke man så små flyvende skiver komme og gå. Hver åbning var ved en skillevægg delt i seks mindre åbninger. „Dette er et af vore rumskibe" fortalte Gallis ledsager.

Nu gav Galli en beskrivelse af det indre af rumskibet med så uhørte detailler, at han selv må tage det fulde ansvar for den. Han fortalte, at da de kom nærmere til rumskibet så de, at åbningerne var kæmpestore hangarer med plads til i det mindste 50 tallerkener. Ikke mindre end 400-500 mennesker stod eller gik rundt i disse hangarer, både mænd og kvinder. Dette fortalte Galli under edsaflæggelse. Alle disse mennesker bar tøj af en art skinnende plastik eller silke. Da de passerede forbi, smilede de. Kvinderne var meget smukke og venlige. Galli spurgte tryllebundet sin ledsager, hvorfra dette skib kom. „Fra den planet, I kalder Venus", var svaret.

Senere blev Galli vist gennem et stort værelse, en slags bibliotek, og ind i et andet stort værelse, som han antog var kaptajnens. „Jeg erindrer ikke, at sådanne ting som øl eller en cigar blev mig tilbudt", sagde han smilende. Nogen tid senere blev han ført tilbage til en af hangarene og ind i den samme tallerken, der bragte ham derop, hele tiden i følge med manden med overskægget og ansigtet som en engel i almindelige klæder. Han blev fløjet tibage til udgangspunktet på eller i nærheden af Croara Aas. „Min udflugt startede kl. 14,30 den 7. juli og sluttede omkring kl. 17,20 samme dag, samme måned, samme år. Hele turen tog 3 timer og 10 minutter".

Mod slutningen af dette fantastiske interview spurgte journalisten Galli, om han var sikker på, at disse ting var sket, medens han havde været i trance eller under hypnotisk påvirkning. „Jeg er aldrig blevet hypnotiseret" svarede han. „Jeg fortog denne rejse i mit fysiske legeme, det er både sikkert og vist. Hvad jeg har fortalt, er intet andet end sandheden".

Svend Larsen.